

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

— Bindim bir alâmete,
Kavuşturm selâmete !

BÜLENT
SEREN

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.3

Ankara, 1 Şubat 1963

001069

Tasarruf Sahiplerine

T ü r k i y e

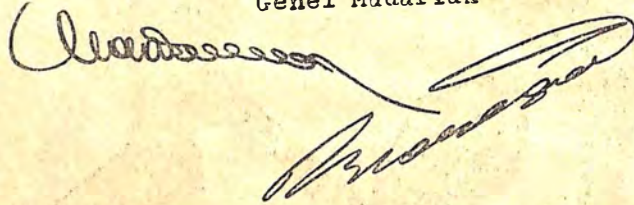
1963 yılında da en fazla ikramiye dağıtan ve en fazla Apartman Dairesi veren banka Türkiye İş Bankasıdır.

100 talihli 100 Apartman Dairesi ve 49 900 talihli de çeşitli ve zengin para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Bu yılın ikramiye plânının tutarı tam 10 MİLYON liradır.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük

VV/EA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özcan, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Va - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARIKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatu : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 il-
ra, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 4 - Sayı : 82

21 Şubat 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Ak b a b a

Kararan Meşale

NE demişti Atatürk: «Yurtta sulh, cihanda sulh»... Değil mi?.. Kellimelere yer değiştir-
temeyiz: «Cihanda sulh, yurtta sulh» olmaz!

Şeyh Said'i Ağrı dağında çiğnedi-
ğimiz gün, yalnız yurtta değil, ci-
handa da vardık!

Şimdi, ikide bir tepen Kıbrıs o-
layları karşısında küçümser bir öf-
keyle soranlar oluyor:

«Makaryos kimden alıyor bu ce-
saret?»

Hemen cevap verelim:

«Koçero'dan!»

İçeride zayıf kaldıkça dışarıda
kuvvetli olmamıza imkân var mı?..
Doğu dağlarında soygunlar sürdük-
çe sınır ötesi açların ağızlarında
cayalar çoğalacaktır!

Atatürk'ün ölümüne kadar, den-
gesini bulmuş, milletlerarası bir it-
bar politikası içindeydik. Onun ölü-
münden sonra, memleketi, sağlam
ve tecrübeli ellerine alan İsmet Pa-
şa, dış politikada yenilgiye uğrama-
mış bir devlet adamıydı: Lozanda,
Lord Gürzon'un zafer kemerini ku-
şanmış gururiyle savaşıyordu. Mosko-
va'da, ilk dokuma fabrikalarımızı,
Stalin'in sofrasında onun çelik yum-
ruğunu gevşetip avucundan alınıyordu.
Memleketi yıllarca sömüren yaban-
cı şirketleri o Türkleştirmişti. Yu-
nanistan'la tarihi düşmanlığımız,
Atatürk'ün uzakları fetheden sezi-
şyle, onun Başbakanlığında tarihi
dostluk olmuştu... Bir yıl sonra

patlayan İkinci Dünya Savaşında,
bizi yok olmaktan onun varlığı kur-
tarmıştı!

Ama politikada İnsaf aramayız:
1946 dan sonra, onu taslayanlar a-
rasında, altından heykelini yapmak
İsteyenler bile vardı!

Biz, bütün kayıplara, içeride ol-
duğu kadar dışarıda da, on yıl içi-
nde uğradık:

Abdünnasır, Kral Faruk'u sınır
dışı ettiği gün, oradaki büyük el-
çimiz kimdi biliyor musunuz?.. Mı-
sır hânedânına mensup bir prense-
sin kocası!

Günün Dışişleri Bakanı —Sefiri-
miz! hemen başka bir yere aktara-
lım diye— kendisini uyarılara ku-
lak bile asmadı ve bir gece, tiyatrod-
da kopan bir skandalın sonra,
Türk elçisi, görülmemiş bir rezalet-
le, yaka paça sınır dışı edildi!

Bu, Arap dünyasıyla bozuşmamı-
zın başlangıcı sayılabilir.

Suriye'de bir ihtilâl oldu: Abdün-
nasır politikasına karşı. Birleşik İ-
ki Arap Cumhuriyeti birbirinden
kopmuştu. Biz, fırsat kovalayan bir
kör uçuşla yeni rejimlî tanıyanların
başında havalandık!

Arap dünyasının baş adamı Nâ-
sır, esmer yüzünde şimşekler çakan
dışlerini bir daha bilemedi. Bu da
Millî Birlik İdaresinin dış politika-
sıdır!

Sonra, Kızıl Çin'in saldırısına uğ-
rayan Hindistan'a - CENTO üyesi
olduğumuzu unutarak - silâh yar-
dımı vadettik. Ama, müttefikimiz

Pakistan'ın haklı direnişi karşısında
silâhlar elimizde kaldı!

Daha sonra?.. Irak uçakları sınır
köylerimizi bombaladılar. Can ka-
yıbına uğradık. Mal kaybına uğra-
dık... Dışişleri Bakanlığımız tarzlı-
ye istedi. Tıss!.. Tazminat istedi
Tıss!.. Bize tarzlıye değil, bize taz-
minat değil, bize iki yumuşak söz-
le gönül alıcı bir cevap bile verme-
diler.

Bir de bu başarısız politikamı-
zın kurbanı var: İsrail!

Biz, Arap milleti Nuri Essad'i
kurban etmeden, onun uğruna, ye-
şerttiği çöllerde «Atatürk ormanı»
kuran genç İsrail devletinin dostlu-
ğunu kurban ettik!

Çiftetellilerin göbek kıvrıttığı iç-
ki sofralarında yürütülen Bağdat
Paktı ne oldu acaba?..

Bütün bu olayların üstünden yıl-
lar, yıllar geçiyor. Türkiye, yeni si-
lâhların açtığı savaş üstünlükleri
karşısında artık Jeo-Politik ehem-
miyetini de hayli kaybetmiştir. Ara-
sıra - yarınki Avrupa Birliği'nin ön
yapısı olan - Ortak Pazar kapısını
çalıyor ve kulağımız tetikte, içeri-
den gelecek tatlı sesi bekliyoruz.

Ama, bizim içimizden gelen acı
sesler arasında bu tatlı ses duyul-
muyor bile...

«Yurtta sulh, cihanda sulh!»

Atatürk'ün bu altın meşalesi, o-
nun sağ kolunda, İnönü'nün elinde
mi kararacaktır?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Arap saçı!

Dünya mizahının baş sanatçısı Aziz Nesin, bir süredir gecesini, gündüzünü dolduran yeni piyosini bitirdi. Şimdi, eşsiz hikâyeleriyle yine Akbaba ailesi içinde... Bu hafta, günün bir olayını işleyen arkadaşımızın, gelecek sayıda pek beğeneceğiniz bir hikâyesini okuyacaksınız.

B. - R. BAS. KAZADAY - AZİZ NESİN

PEK muhterem efendim, Evvelâ derin hürmetlerimi arz ederek sanlyen saygılarımı sunarım. Eğer zahmet buyurup biraz zihninizi çalıştıracak olursanız, bendeniz muhakkak surette derhatır buyuracaksınız. Zira bendeniz matbuata mensup bir kimsa olup imzam senelerdenberi memleket ve millet efkârı umumiyesinde tanınmakta ve mingayrihaddin olarak şöhretim günden güne intişar etmektedir. Bilhassa şu noktayı zatiâlinize arz etmeyi bir vazife-i vatanîye bilirim ki, bendeniz millete olan hizmetlerimi para mukabilinde veya şöhret sebebiyle olmayıp, fahriyen ifa etmekte bulunmaktayım. İsmimi duyar duymaz kim olduğumu bileceksinizdir. Bendenizin ismim Musa Vassaf Arifi'dir. Soy ismimiz de Çilerman olup, maalesef bu soy ismimizi kendimiz intihap etmemiş olduğumuzdan, Soyadı kanunu çıktığında müracaatte geciktirmişten dolayı nüfus memuru tarafından böyle bir gayri münasebet-siz bir soy ismi otomatikman olarak pederimin kütüğüne işlenmiştir ki, gayri ihtiyari bir surette böyle bir soy ismi taşıdığım için, bundan dolayı kusuruma bakmanızı ve affınızı en derin saygılarımla arz ve rica ederken, soy ismimi denştirmek için mahkemeye müracaat ettiğimi de bildiririm. Bendenizi daha iyi bir surette derhatır eyleyebilmeniz maksadı ile ayrıyeten merbuten ekli olarak kartvizitimi de ilişik olarak takdim ediyorum: (Ek 2) kartvizitimde ismim Musa Vassaf Arifi'nin altında mesleğim olarak «Muharrir, müellif ve şair» kelimelerini okuyacaksınız. Bendeniz fikirlerimin neşren yayınlanması bakımından yalnız bir tek gazetenin yazı ailesi kadrosu içine girmeyi doğru bulduğumdan memlekette çıkmakta bulunan hilcümle gazetelerde yazmaktayım. Hemen bütün gazetelerin «Halk sütunu», «Okurlarla baş başa», «Derd Kilpi», «Halkın dert ve şikâyetleri» gibi sütunlarda haftada bir veya iki adet imzalı yazılarım neşredilmektedir. Artık bendeniz ve imzayı tanımışsınızdır herhalde...

Muhterem beyefendi, bu bizim memleketimizde ahlâksızlık, intizam, rüşvet, haset ve çekememezlik cari ve hükümferma olduktan sonra imkânı yok biz adamı ola-

Pek Sayın İçişleri Bakanı ve aynı zamanda muhterem Dahiliye Vekili hazretlerine

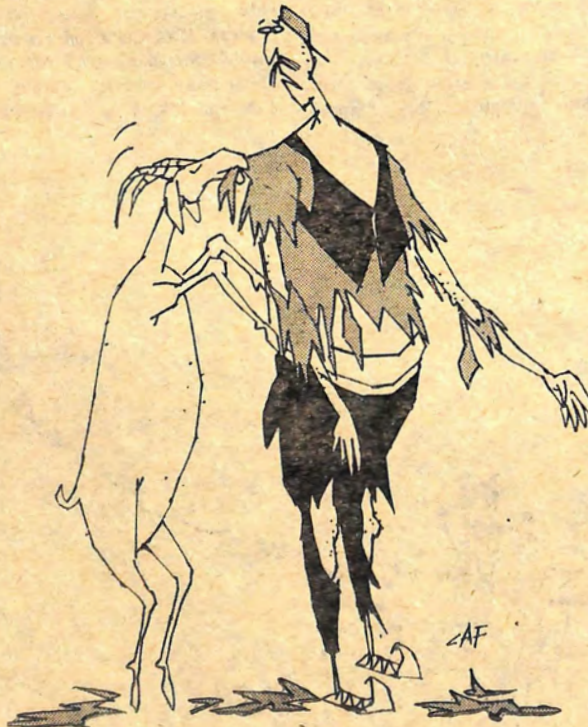
#

mayız. Bendeniz bu hakikati kaç defalar yazdığım halde maalesef, zatiâliniz harîç, bütün vurdum duymaz ilgil ve alâkadar makamlar, kulak asmadılar. Zatiâliniz üstüne alınmayın ama, muhterem Vekil hazretleri, biz bu gidişle imkânı yok eşeklikten kurtulamayız efendim. Bendeniz de, haset ve çekememezlik yüzünden çok çekmişimdir. Şimdiye kadar yirmiyi mütecaviz roman, otuz piyes, onaltı tane sarı renkli müsvedde defter dolusu hikâye ve yüz ondört bin mısralık şiirler ve daha pek çok makale, fıkra ve başmakaleler yazdığım halde, bendenizi çekemedikleri için, hiç birini gazetelerde neşretmekten başka, yazılarımı okuyup fikirlerimi çalarak kendileri yazdılar. Bu gazeteci milleti on para etmez ve içlerinden adam çıkmaz beyefendi..

Bendenizin neşriyat sahasındaki ihtisasım, gazetelerdeki yazılarımın da anlamış olacağınız vechile,

belediyecilik ve şehircilik sahalarındadır. Esasen zatiâliniz işbu mektubu yazarak rahatsız etmek sebebi de budur. Bu memleketin bendenizin belediyecilik ve şehircilik sahasındaki ihtisasından faydalanmasını temin edebilirseniz, anavatanımıza pek büyük ve mukaddes bir vazife ifa etmiş olacak ve isminizi altın harflerle tarihin sayfalarına geçirmiş olacaksınız.

İstanbul'a bir belediye reisi aramakta olduğunuzu ve maalesef bulamadığınızı gazetelerden okuyup öğrendim. Bulamazsınız beyefendi, maalesef beyhude ve boşuna aramaktasınız. Emin olunuz ki, memlekette adam bulmak zordur; bunu takdirden aciz olmadığımıza eminim. İşte bu maksatla vatanım ve canımdan çok sevdiğim İstanbul için hizmetlerimi arz ediyorum. Kartvizitimden da anlıyacağınız vechile, muharrir, müellif ve şair ve de gazeteci olduğum gibi, halen esas isim Vakıflar İdaresi Levazım ve

Keçi — Ne yapayım ağam, yiyecek orman kalmadı!..

Ayniyat şubesinde bir memuriyet-tir. Maalesef bu memlekette hakiki kıymetler takdir edilmediği için, hakkımı vermediler. Siz de takdir edersiniz ki, memleketimizde işe göre insan değil, insana göre iş verildiğinden bendeniz bu küçük memuriyette çürütülmekteyinizdir. Bu dünyada Allahtan başka kimsen olmadığı için, hiç bir resmi makamdan tavsiye ve iltimas görmediğinden takdir edilmemiş bulunduğum sebeple, İstanbul'a belediye reisiğine tayinim için zatiâlinizin bendenize bir küçük tavsiyeyi esirgemiyecğiniz muhakkaktır. Fakat daha önce bu vazifeye tayinim için memlekete ne gibi hizmetler ifa ettiğimi arz edeyim. Memlekete, millete ve vatana hizmetlerim sırasıyla şunlardır: Evvelâ bendeniz memuriyet hayatımda bugüne kadar rüşvet alırken görülmemiş, herhangi bir ihtilâs veya zimmeti yakalamamış, en küçük suistimal bile tutulmamış, yani resmen namuslu bir memurum. Böyle zamanda namuslu bir adam bulmanın ne kadar zor ve hattâ imkânsız bir hale geldiğini şüphesiz siz de takdir buyurursunuz. Belediyeye olan hizmetlerim ise, sayılamıyacak kadar çoktur. Gazetelere yazdığım ve neşrettirdiğim ve hiç birinden telif ücreti dahi almağa tenezzül etmediğim şikâyet mektuplarıyla avukat Zekâi beylerin evlerinin açığa döken lâğımını kapattırın ve Zekâi beye para cezası yazdırtmak suretile belediye bütçesine menfaat temin eden zat bendenizim. Evimin kâin bulunduğu Hacı Maşlak kadın sokağının bozukluğunu gazetelere şikâyet mektupları yağdırarak belediyeyi bızır bırakıp en sonunda sokağımızı tamir etmeğe mecbur bırakan zat yine bendenizim. Bilcümle gazetelere, mahallemizi kuduz köpekler sardı diyerekten şikâyet mektupları yağdırtarak doktor Sabri beylerin köpeğini belediyecilere zehirlettiren zat yine bendenizim. Mahalle bölgemiz mıntakasının furununu, eksik vezinli ve hamur ekmek çıkarıyor diye gazetele-rin şikâyet sütunlarına yazarak işbu furunu bir hafta müddet kapat-tıran zat yine bendenizim. Ve hattâ birkaç senedenberi devamlı olarak mütemadiyen gazetelerdeki okuyucuların şikâyet sütunlarına, belediye reisi aleyhinde durmadan yazılar göndermek suretile beledi-

— Ulan Tonguç, haydi ihtilâl yapalım!

ye reisini halkın ve hükümetin gözünden düşürterek istifaya mecbur bıraktıran zat da yine bendenizdir. Saydığım bu hizmetlerim, tevazuum sebebiyle daha yazmadığım diğer memleket hizmetlerim yanında hiç mesabesindedir.

Belediyecilik, ve şehircilik ve imar olaraktan bu İstanbul vilâyetine ifa eylediğim hizmetleri saysam, roman olur; tevazuumdan dolayı bunları bir bir yazarak daha fazla kafanızı şişirmek istemiyorum. Arzettiğim birkaç hizmetimi bile zatiâlinize ispat eder ki, -siz müstesna- Vekiller bile memlekete bendeniz kadar hizmet etmiş değillerdir. Ben bu naçizane hizmetleri bir mükâfat ve karşılık bekleyerekten değil, fisebilullah ve vatan aşkımdan dolayı yapmışımdır. Nankörler hizmetlerimi inkâr etseler, hakkımı yeseler de, sayenizde lâıyk olduğum mevkie yükseleceğime itimadım vardır. Belediye reisi için aramakta bulunduğunuz her türlü evsaf ve şeraiti halz bulunduğumu her an ispata hazır ve kadir bulunduğumu da ilâveten arzede bilirim. Şöyle ki, naçiz kânaat-i âcizane me kalırsa bugüne kadar İstanbula belediye reisi olarak gelenlerden hiç birinin adem-i muvaffakiyetsizliklerinin esbabı, diplomalarına güvenerek halkın dertlerini bilmemeliçdir. Bendeiz ise, kendimi methetmek gibi olmasın ama, affedersiniz hayat mektebinden ve bilâhare hayat üniversitesinden mezun bir kimseyimdir.

İstanbul vilâyetine belediye reisi olacak adamın her şeyden evvelâ İstanbul'u çok sevmesi ve bu güzel şehri yakından tanıyıp bilmesi lâzım gelir ki, bendenizde bu sevgi ve muhabbet, aşk derecesinde

fazla olduğundandır ki, elli dört yaşından sonra memleketimi terk ile nakil memuriyetlik ederek çocukluğumla birlikte İstanbul'a naklihaneye etmişimdir. Bu mektubumu kendi elimle getirip zatiâlinize takdim etmek istedimse de, malûmu âliniz olarak biz taşrada yetiştiğimizden henüz İstanbul'un çok kalabalık ve karışık sokaklarını öğrenemediğim için, adresenizi çıkaramam korkusu ile postaya taahhütlü iadeli attım.

Gazetelerden okuyup öğrendiğime göre, İstanbul belediyesi gırtlığına kadar borca batmış ve iflâs halinde bulunması sebebiyle zatiâliniz hükümetten para ve kredi almadan belediyeyi çekip çevirip idare edecek birisini aramakta imişsiniz ki, bendenizin bu işe talip olmakiğimin sebebi de budur efendim. Zavallı hükümetimizin merhem balsa deliğini tüküyecek hale geldiğini bildiğinden hükümetten para almadığım gibi, ve hattâ hükümete üste para vermek suretile belediyeyi idare edeceğime inanmanızı rica ederim. Çünkü bendeniz dört yüz küsur liralık memuriyet maaşım ile ailemi, validemi, bir adet kayıvalidemi, üç erkek evladım ile, hâşâ huzurunuzdan iki kızımı geçindirmekte bulunmaktayım. Ayrıyeteh. kendimi methetmek gibi olmasın, İstanbul'da bir de metires tutmak için eşe dosta sipariş vermiş bulunduğumu zatiâlinizden saklıyacak değilim. Maliye sihirbazı Erhart'ın bile parmak ısıracığı böyle bir mucizeyi yaratan bendenizin belediyeyi ne hale getireceğimi, yüksek takdirlerinizle bırakıyorum. Dört yüz küsur lira maaşla çocuklarımı ecnebiyenin Kolej mekteplerinde okuttuğum ve ailemi de

yediyüz lira kira ile bir apartmanda oturttuğum dikkat nazara alınırsa, ehliyetim meydana çıkar.

Bendenizi belediye reisi yaparsanız, hükümetten kredi almak şöyle dursun, her ay hükümete belediye reisiği kirası olarak yüksek icar bedeli ödiyeceğimi de arzederim ve hükümete yapacağım bu yardım, emin olunuz, hem de mukabilinde hiç bir üs talep etmeden Amerikan yardımından **sozla** olacaktır.'

Bu delâillime rağmen bendenize hâlâ da itimat ve emniyetiniz mevcut değilse, bendenizi onbeş gün için belediye reisiğinde tecrübe buyurunuz. Göreceksiniz ki, onbeş gün içinde İstanbul'un çehresini tanıtmıyacak bir hale getireceğimeyimdir. Aksi takdirde bütün maaile ef-radınla beraber, kendimi intihar edeceğime söz veririm ve her türlü cezama razıyım.

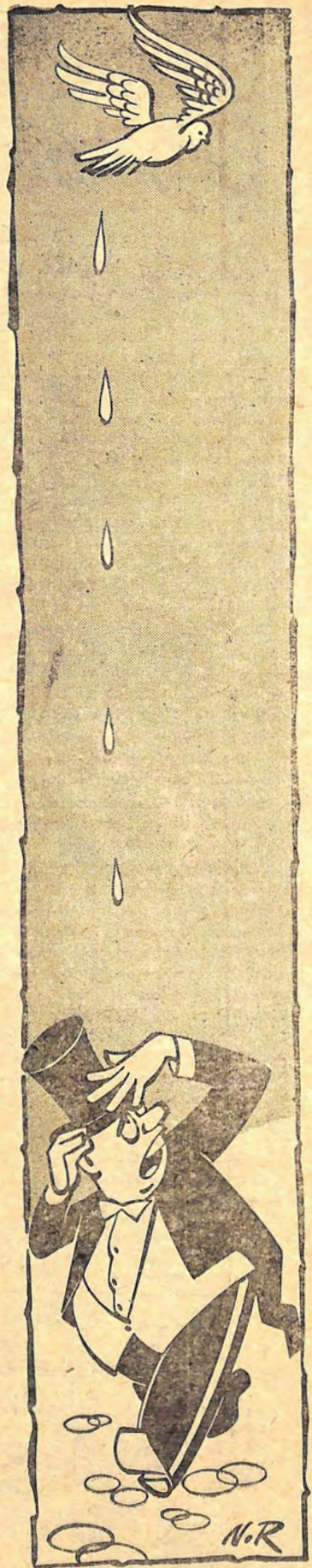
Herhangi bir esbaba mebnî olaraktan bendenizi belediye reisi yapmazsanız, memlekete faydalı olmak için yaptığım şu son teklifimi arzederim ki, o da şudur: İstanbul belediye reisiğini açık arttırmaya çıkararak aylık icar üzerinden en fazla kira verene bırakırsanız, hükümetimizin bütçesine büyük bir gelir temin etmiş olursunuz.

Belediyeyi özel teşebbüse devretmek suretile hükümetimiz hem bu belâdan kurtulur, hem de bir gelir kapısı açmış olur.

Maruzatım bundan ibaret olup, en derin hürmet ve saygılarımı sunarken, Kovalyonunuza candan, kalben ve ruhen bağlı bulunduğumu arzeder, ellerinizden öperim efendim.

Aziz NESİN

Xorku!

Bekata GELDİ Bekata GİTTİ

İÇİŞLERİ Bakanı Sayın Hıfzı Oğuz Bekata, İstanbul'a, uygun bir Belediye Başkanı bulabilmek için Ankara'dan kalkıp şehrimize gelmiş, günlerce incelemelerde bulunmuş, birçok kimselerle görüşmüş, sonunda bir karara varamamıştı. İstanbul Belediye Başkanının, tanınmış kimseler arasından seçilmesi gibi bir zorunluk olmadığı İstanbul hemşehrileri arasında duyulunca, kendini bu göreve layık görenlerden kırk elli kişi, Vilâyet binasında çalışmakta olan İçişleri Bakanım bulup, ona tekliflerini bildirmek için Özel Kalem Müdürünün odasında toplanmıştı.

Bakanın emir subayı Binbaşı Osman bey, Bekata'nın yanından çıkıp, Özel Kalem Müdürünün odasında oturanları şöyle bir gözden geçirdi. Sonra, elindeki not defterine bakıp, bekliyenlerden birini çağırdı:

— Bay Necip!.. Hayır, pardon, bay Habip!.. Kimdir Bay Habip?..

Köşedeki kanapeye bürünmüş, orta yaşlı, sakalları enikonu uzamış biri, oturduğu yerden fırladı:

— Buyurun binbaşım..

— Girin içeriye, Vekil bey sizinle görüşecek..

Adam paltosunun düğmelerini ilikledi. İki büklüm odadan içeri girip Bakan'ın karşısına geldi. Bekata, Kavel Fabrikası işçileriyle işverenleri arasındaki anlaşmazlığı tatlıya bağladığını Çalışma Bakanı Bülent Ecevit'e telefonla bildiriyordu. Telefonu kapadıktan sonra ciddileşti. Başını kaldırıp ziyaretçisine baktı:

— Buyurun, söyle oturun, dedi.

— Teşekkür ederim beyfendi!..

— Hükümetin İstanbul için bir Belediye Başkanı aradığını duyup

vilâyete başvurmuşsunuz.. Belediye Başkanı olmak istiyormuşsunuz..

— Evet beyfendicğim!..

— Siz şimdiye kadar hiç Belediye işlerinde çalıştınız mı?..

— Hayır, çalışmadım beyfendicğim!.. Bendeniz jandarma yüzbaşılığından emekliyim!..

— Jandarma yüzbaşılığı ile Belediye hizmetleri arasında nasıl bir münasebet vardır?..

— Arzedeğim efendim!.. Bendeniz sekiz sene kadar İslâhiye'de tabur komutan vekillliği yaptım. O zaman kaçakçılarla ve mahallî eşkiya ile birçok müsademelerim oldu. Eşkiyanın pek çoğunu yakalıyarak adalete teslim ettim. Eşkiya yakalamakta hususî bir sistemle çalışırım. Zâtîalınız de Koçero mevzuuna karşı hassas olduğunuz için..

Bekata'nın kaşları çatıldı:

— Canım, şimdi bahis konusu olan mesele Koçero değil ki!.. Biz Belediyenin işleriyle uğraşıyoruz şu anda.

— Tamam işte beyfendi!.. Ben de onu arzedecektim!.. İstanbul Belediyasını birtakım Koçero'lar sarmış diye halkın ağzında bir tevâtür doluyor.. Bendenizi Belediye Başkanı yapacak olursanız, ben bunları on beş gün içinde birer birer yakalayıp adalete teslim ederim. Yani bendeniz o bakımdan şehre faydalı olabilirsiniz diye düşünmüştüm de..

Bekata ensesini kaşdı:

— Peki, dedi, ben sizin adınızı not ediyorum. Bu hususta karar verirken, sizin söylediklerinizi de teemmül edeceğiz.

Adam dışarı çıkarken, telefonun zili çaldı. Bakan açtı:

— Efendim, buyurun!.. Ben Bekata..

— Beyfendi, bendeniz Yüksekkel-dırım polis karakolunda nöbetçi amirli Komiser Azınl!..

— Buyurun Azmi bey!..

— Beyfendicğim, zâtîalınızı rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Fakat buna mecbur kaldım!.. Mıntı-kamız dahilinde bulunan Haşet Kıtabevi İttisalinde ve bu kitabevine tahminen elli metre kadar uzaklıkta, İstanbul Belediyasının sabık Başkanı olduğunu iddia eden Kâ-muran Güngör adında bir şahısla İ.E.T.T. Genel Müdürü olduğunu beyan eden Orhan İltir adında bir şahıs şiddetli şekilde münazaa ederek birbirlerinden dâvacı oldukları görülmekle karakolumuza celp ve alınan ifadelerinde, suçlu birbirlerinin üzerine atmaklar olup bunlardan Kâmuran isimli sanık, müdafaa sadedinde zâtîalınız şahit göstere-rek aynen: «Eğer ben fena bir adam olsaydım, İçişleri Bakanı beni yanaklarımdan öpmezdi» demek suretiyle yeni bir müdafaa delili kame etmiş olduğundan, kendisini yanaklarından öpüp öpmediğini sormak ve kanunî işlemi ona göre yürütmek için sizi rahatsız et-tim efendim!..

Bekata sert bir sesle cevap verdi:

— Öptüm!..

— O halde Kâmuran bey haklıdır, öteki haksız çıkıyor. Ben evrakı buna göre tanzim ederim efendim. Hakikatler hiçbir zaman saklanamaz beyfendi!..

— Peki, sen onlara lâzım gelen nasıhatta bulunduktan sonra ikisini de serbest bırak. Anladın mı?..

— Tabii efendim, zaten bendeniz de öyle yapacaktım!.. Kanun ne derse biz onu yaparız!..

Bekata, telefonu kapadıktan sonra zile basıp emirsubayını çağırdı:

— Osman beyciğim, Belediye Başkanlığı için müracaat eden başka kim var?..

— Firuz bey adında bir zat var!..

— Peki, gelsin!..

Binbaşı, bitişik odaya geçen kapının eşliğine gelip eliyle işaret etti:

— Buyurun!..

İskemlede oturan zat, ok gibi yerinden fırladı. Oda kapısının önüne gelince durdu. Üstüne başına bir çekidüzen verdi. Sonra kararlı adımlarla ilerleyip Bakan'ın önünde elpençe divan durdu. Bekata adamın yüzüne baktı baktı:

— Siz de Belediye Başkanlığı için müracaat etmişsiniz, dedi!..

— Eeee.. eeee.. evet efe.. efe.. e-fendim!..

— Sizin bu konuda bir ihtisası-nız var mı?..

— Be... be... beyfendi!.. İ... i... i-şittliğime göre İstanbul'un Be... be... be... lediye Başkanlığı için ev... ev... evvelce üzerinde du... du... durulan zevattan Sedat Er... Er... Er... Eroğ-lu beyi, Necdet U... U... U... gur be-yi, Bur... Bur... Burhan Felek beyi, sayın Metin Tokar be... be... bey ka-bul etmemiş diye duydum... Bl... bir defa da be... benim adımı kendisine arzetseniz diye... Metin bey bel... bel... belki beni kabul e... eeee... e-der!..

Bu biçimdeki bir konuşma Bekata'nın hoşuna gitmedi. Zaten çatık olan kaşlarını biraz daha çatınca gözleri iyicene kayboldu:

— Siz ne iş yapadınız şimdiye kadar? dedi!..

— Ben işsizim eee... eeee... efendim!..

— İyi ama, sizin dilinizde rekâket var!.. Nasıl Belediye Başkanı olacaksınız?..

— Dil... dil... dil... dildeki rekâket zarar vermez!.. Asıl ka... ka... kafadaki rekâketin çaresi yoktur!.. Be... be... benim dilimde rekâket vardır, kafamda zekâvet!.. Ba... başkalarının dilinde letafet, elinde sehavet, ka... ka... kafasında felâket!..

— Peki, adınızı buraya not ediyorum!.. Sizi gerekirse bir daha çağırırım!..

— Başüstüne beyfendi!..

Adam çıktı? Bekata Özel Kalem Müdürü Ziya beyi çağırdı bu sefer:

— Ziyacığım, dedi. Daha kaç kişi var dışarıda?..

— Belediye Başkanlığı için gelenler mi?..

— Evet!..

— Altmış dört kişi daha var efendim!..

— Yahu ben bunların hepsini dinlemiyse kalkarsam, onbeş günde bile bitiremem!..

— Çok doğru beyfendi!.. Duyan gelmiş!.. Bahkhaneden çıkartılan memurlar, Hal'den çıkartılan kabzı-mallar, İcra dairesinden çıkartılan kâtipler, Toto İdaresinden çıkartılan mutemetler, Vatan Cephesinden kalma musibetler hep buraya toplanmış beyfendi!..

— Ziyacığım, sen bunları idare e-

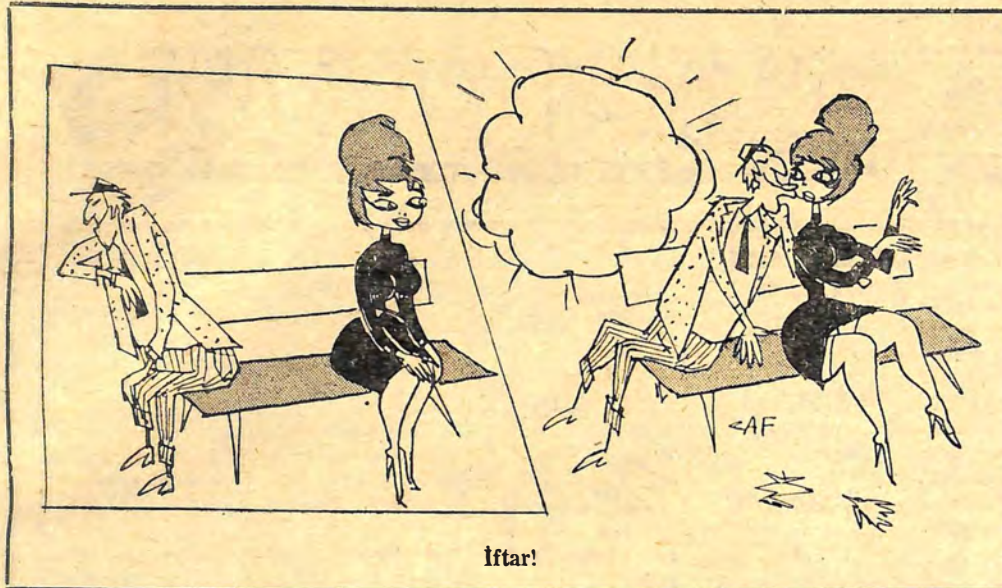
LOKANTA

LOKANTA

YAZISIZ

diver.. Biz öğleden sonra nereye gidecektik?..

— Dertli bölgeleri dolaşacaktık efendim..

— Canım, bütün İstanbul'u do-
laşmaya vakit yeter mi?. Onlardan
bir kısmını Vali beye havale ederiz,
bir kısmını yeni Belediye Başkanı-
na bırakırız.. Bugün öğleden sonra,
başka nereye gidecektik?..

— Deftere bakayım efendim..

Ziya bey, defteri karıştırırken telefon tekrar çaldı:

— Alo..

— Buyurun, ben Bekata..

— Beyfendi, burası, Hilton Oteli-
nin polis karakolu..

— Evet?..

— Efendim, bir hâdise oldu, süratle zâtınâlinizi haberdar etmek istedim. Bendeniz Başkomiser Necati..

— Buyurun Necati bey..

— Beyfendiciğim, sekiz çocuğun sekizini de yakaladık..

— Hangi sekiz çocuk?.. Ne olmuş çocuklara?..

— Efendim, Hükûmet Darbesi yapacaklarmış..

— Allah Allah.. Nasıl yapacaklar-
mış?..

— Çok ilgi çekici beyfendi.. Hilton Otelinin arka tarafındaki arsada oynuyorlarmış. Bizim bekçi Mehmedin uyanıklığı sayesinde suçlular ele geçti efendim.. Hani hükümet uyanık demişsiniz ya.. Vallahi doğrumuş beyfendi.. Kimin aklına gelir bekçinin bu şeytanlığı?..

— Sen onları bırak da meseleyi anlat bakalım..

— Arzedeyim efendim.. Anneleri-
nin ifadelerine göre çocuklar uzun
zamandır kaydırak, uzun eşek, zıp-
zıp oynamaktan bıkarak hükümeti
devirme oyunu oynamak istemişler.
Büyük bir gaz tenekesi bulmuşlar..
Onun üstüne de küçük küçük kon-
serve tenekeleri koymuşlar.. Yirmi
adım uzağa gidip taşla bu tenekeleri
devirmek istiyorlarmış.

— Sonra?..

— Efendim, sanıkların ifadelerine göre, en alttaki büyük gaz tenekesi Başbakan oluyormuş, üstündeki konserve tenekeleri de bakanlar oluyormuş. Uzaktan bunları devirmiyi uğraşırlarken Bekçi Mehmet hepsini yakalamış. Karakola getirdik sanıklar.. Edepsiz bir de anaları var.. Kıyametleri koparıyor.. «Çocuklar öbür oyunlardan bıktılar, helbet şimdi bu oyunu oynamacaklar» diye karakolda rezalet çıkıyor.. Zâtâliniz ne emrediyorsunuz?

— Çocuklar kaç yaşlarında?..

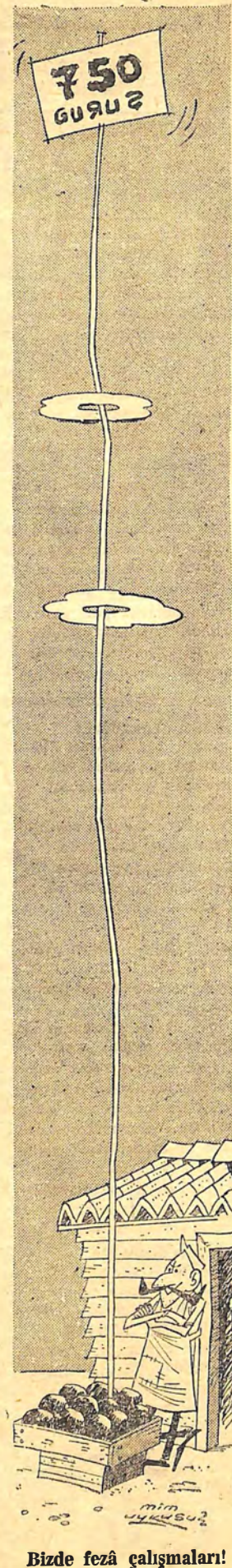
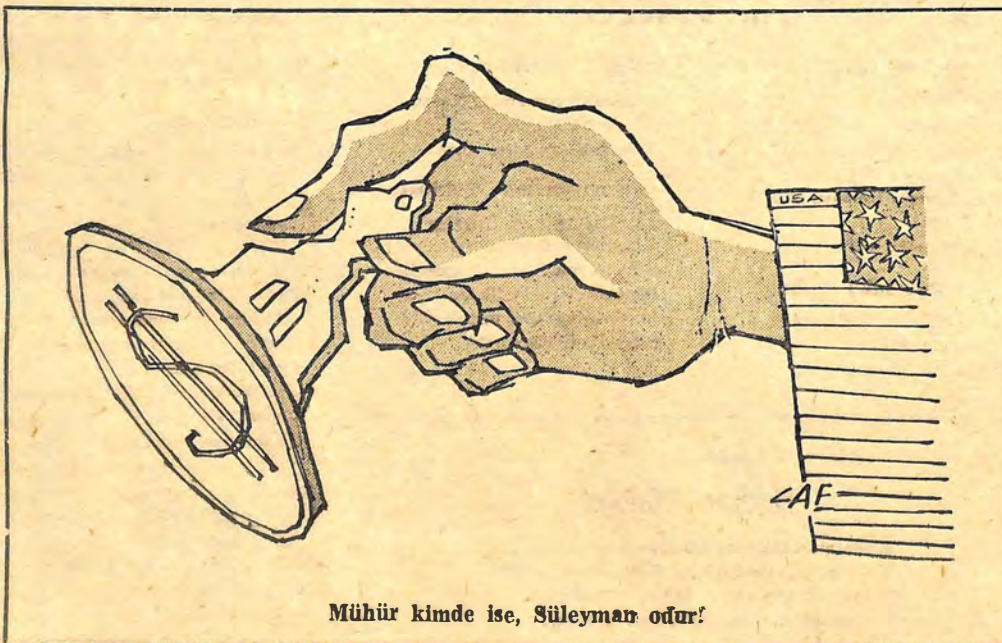
— On iki ile onbeş arası efendim.

— Peki, çocukları Müdüriyete sevkedin, tenekeleri de serbest bırakın..

Telefonu kapadı. Sınırları enikonu bozulmuştu:

— Ziya bey, dedi.. Yarın akşam-
ki Yataklı'da bize yer ayırt da An-
kara'ya bir an evvel dönelim. İs-
tambul bizi açmadı..

Adnan VELİ

Faruk Nefis İncebel, her ünlü şair gibi İstanbul şehrinde dünyaya geldi. Yıl, milâdî 1898, hicrî 1314 idi. Faruk Nefis ilk ve orta öğretimini ikmal ettikten sonra Tıp Fakültesi'ne girdi. Fakat, rakik kalbi doktorluk etmesine mâni olduğundan, yüksek tahsilini tamamlayamadı ve meslek olarak Edebiyat öğretmenliğini seçti. Bu arada doktorluk hevesini de tatmin imkânını elde ederek bir çok tedavi usulü keşfetmiştir. «Şiirle Karın ağrılarını tedavi» ve «Yemeklerden önce iki mısra» metotları onundur.

Faruk Nefis aruzu da, heceyi de elhak iyi kullanmıştır. İstanbulu, bilhassa adaları ve Boğazı pek sever. Adalardan Kaşıkadası, Yassiada, Sivriada üstüne yazılmış hayli şiiri mevcuttur. Boğaza düşkünlüğü de bilhassa son zamanlarda şişmanlamasına sebep olmuştur. Kadınbudu köfte ile hanım-göbeği ve dilber dudağını çok sevdiği ve cvden habersiz gizli gizli atıştırdığı rivayet olunur. İrticalen ve fucceten söylediği beyitler pek meşhurdur. Bunlardan 25 Teşri-nievvel 1918 de söylediği:

OZANLARIMIZI TANIYALIM :

Faruk
Nefis
İncebel

«Yanılıp soğuk su katmayın aşka
Soğuğu başkadır sıcaklığı başka.»
Beyiti bir zaman dillere destan olmuş-tur.

Mebusluk yaptığı 15 yıl içinde Meclis kürsüsüne dört yılda bir ancak yemin için çıkan üstadın basılmış eserleri şunlardır: Şaşkın Sultanlar, Dinle Beyden, Çıban Deşmesi, Suda Dalgalar, Bu Ömür Neyle Geçti, Bekâr Su, Nalınacı Türküleri, Tatlı Sert -

Dömişek... Ayrıca yayınlanmış 6 piyesi, 1 de romanı vardır.

Üstadın meşhur - Firari - şiirini takdim ediyoruz.

Firari

«Sana zengin dediler düşmanı oldum paranın
Sana kâfir dediler dîş bile dim hakka bîle.
Yine girdin ne ayıp koynuna her zampanının
Etmedim bense ihânet sana bir dakika bile.

Sana hastır demedim ben sana hiç çüş de-medim
Bence kalbin de vücûdun gibi enfesti senin,
Sana armut gibi piş ağzıma gel düş demedim,
Bu firar aklına nerden ne zaman esti senin?

Beni terketme dedim etme yakışmaz Milovîç
Gıtme aklım daha yıllarca peşinden gidecek.
Sen bir artist gibi bardan bara kaçsan bile,
hiç!
Seni âhım canavarlar gibi tâkip edecek.»

Faruk Nefis İncebel
(Suda Dalgalar Kitabından)

Haftanın Seçmeleri :

O ŞEREF BENDENİZE AİT

«Eğer bir gün zahmet edip de idareevimizi şereflendirecek olursa...»

Yeditepe Sayı : 79

HA ŞUNU BİLEYDİN

«Sabahattin Eyüboğlu'nun (iyice saçmalamış) dediği kimse de gene yazının gelişine göre, bendim.»

Yeditepe (Memet Fuat)
BAK HELE

«Ampul diyelim, ampul görmeye sağlar.»

Yeni İnsan Sayı : 1

ANLAYAN BERİ GELSİN

«Belleğin soyutta inceyi, imgelemin somutta kabayı karşılaştırmaları ile ayarlanması gereken kültür denklemi kurulamadığı için bir değer ölçümüz yok.»

Yeni İnsan Sayı : 1

BİR ELMA AL YE DE KURTUL

«Günün yorgunlukları
Uç uca uykusuzluklarla
Çıktıkça çarşı pazara
Işıl ışıl elma

Baştan başa elma.»

Necati Cumalı (Varlık)

BU YAŞTA BU ZEKÂ

«Herkes biliyor ki, Türkiye, beş yıllık, on yıllık plânlarla özlediğimiz ülke hâline gelmez.»

Mehmet Kaplan (Çağrı)

Helva!

Bu sayfayı hazırlayan şair Ümit Yaşar, her gün Hareket gazetesinde bir dördlük yazıyor: Yermeler, taşlamalar...

Geçen gün de şu «Açık Oturum» u yayınladı:

Ulunay, Ortaç, Uygur radyoda tartışılar,
Zamanıdır takılsak bir dördlülle üçüne:
Oturağa benzetip bu açık oturumu
Teker teker ettiler Türk dilinin içine!

Bir kaç gün sonra «Akbaba Sanat Sayfası»nın yazılarını getiren Ümit Yaşar'a, Yusuf Ziya Ortaç:

— Şair, dedi, sen benim türkçemi bulsan helva diye yersin!

DİL KÖŞESİ

«Onaylamak : Tasdik etmek» Ürettiğimiz kelimeler :

Dokuzaylamak: Hâmile kalmak.

Balaylamak: Nikâh olmak.

Bolaylamak: Boşanmak.

Kolaylamak: Doğurmak.

Sonaylamak: Komaya girmek (Sonay: Koma).

Bokaylamak: Vefat etmek.

«Tutanak : Zabıt»

Ürettiğimiz kelimeler :

Yutanak: Rüşvet.

Utanak: Mahcupiyet.

Yatanak: Kapatma, fahişe.

Kutanak: Memnuniyet.

Tutamak: Tavsiye, torpil.

«Kovuşturma : Takibat»

Ürettiğimiz kelimeler :

Soyuşturma: Strip tease.

Koyuşturma: Cinsi münasebet.

Duyuşturma: Dedikodu.

Savuşturma: Def etmek.

Sıvıuşturma: Kaçakçılık.

DİLCİ

Dostların Köşesi:

Mücap Ofluoğlu

Kimi yazdıklarıyla, kimi sesiyle meşhur,
Ya Mücap Ofluoğlu? Acep nesile meşhur?
Boşuna düşünmeyin, hayır, bilemezsiniz;
Vefasızlıktan yana ziyâdesiyle meşhur!

Ü. Y. OĞUZCAN

Haftanın Oyunları :

İstanbul'da :

LÜKS — Zorla Evlendik. Başrol: İnönü - Alıcan.

ÜNAL — Affedilmeyen. Başrol: Kayseridekiler.

YILDIZ — Kaybolan Ülke. Başrol: İstanbul halkı.

EMEKE — Tamirat dolayısıyla kapalı.

SİTE — Korkunç Şüphe. Başrol: Bütün kocalar.

KONAK — Zehirli Hayat. Başrol: Fakir - fukara.

LÂLE — Herkül. Başrol: Yaşar Kemal.

Ankara'da :

YENİ SAHNE — Foto Finit. Başrollerini Cüneyt Gökçer'le Mediha Gökçer'in oynadığı oyun, ikisinin ayrılmasıyla son bulmaktadır.

YENİ TİYATRO — Huzur Çıkmaz. Oyunun başrollerini bir memur, bir işçi vatandaşı, bir ev kadını oynamaktadır. Üçü de Huzuru arayıp bulamıyorlar. Kim bulmuş ki?

MEYDAN SAHNESİ — Fare Kapamı. Oynayanlar: Pahalılık, kış kıyamet ve halk.

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. Nar kırmızısı 70 metreden İstanbul, menekşe moru 117 metreden Ankara Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki konserimizin ilk solisti politika sahnesinin üç renkli ses yıldızlarından Bay İhsan Ataöv!..

A.P. li saz sanatkârlarının refakatinde Ataöv karşınızda sevgili dinleyiciler:

İhsan Ataöv :

İndim parti bahçesine gül açılmış gül güle,
Kayseriden selâm gelmiş Ankaralı bülbüle,
Biz bu aşka tutulalı düşmüşüz dilden dile,

Hangi bir derdime yanam, dağlar derdim zor benim!

Başımı sevdâya salan Gümüşpalam var benim!..

İndim parti bahçesine gül açmış mercan gibi,
İç Af-yon doldurulmuş silme bir fincan gibi
Tevetoğlu, Gök-Han ile ikisi bir can gibi.

Hangi bir derdime yanam, rüzgâr benim, kar benim!

Başımı sevdâya salan Güpüşpalam var benim!..

Sevgili dinleyiciler, şimdi de bir yurt dışı ses yıldızımızı takdim ediyoruz. Akbaba stüdyosunun gezici mikrofonu tarafından Beyrut'un Avenue de Franc Bulvarındaki Kit-Kat gazinosunda yakalanan ünlü ses yıldızı Alparslan Türkeş huzurunuzda:

A. Türkeş :

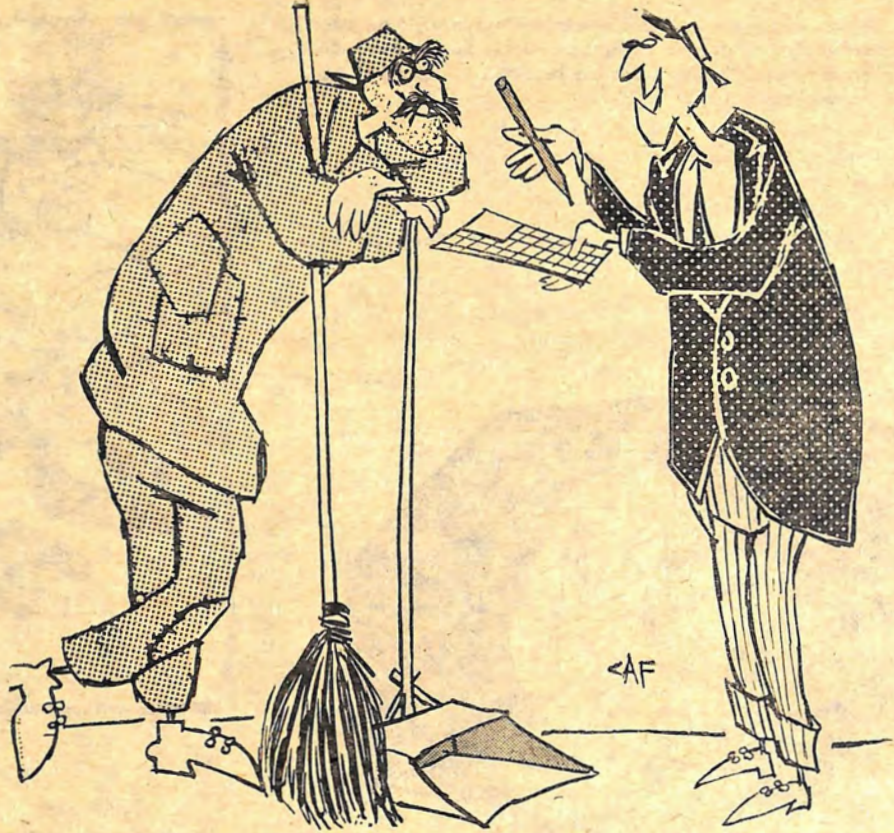
Hindistan elinde bir bulut kaynar,
Pencâp sularında tımsahlar oynar,
Türkeş Türkeş diye savruluyor kar,

Pahalı gitmişti beleş geliyor,
Açın kapıları Türkeş geliyor!..

Türkeşin bindiği bir doru attır,
Tanrıdağ ufkundan taşan murattır,
İpek maşlah giymiş sanki kat-kattır,

Kafataslarından ateş geliyor,
Açın kapıları Türkeş geliyor!

A.P. tek sıralı bir saf olacak,
Hayat pazarında sarraf olacak,
Bütün tutuklular hep affolacak,

— Hadi hemşerin, bu haftaki totomu da sen dolduruver!..

Attığımız zarlar düşüş geliyor,
Yol verin ağalar, Türkeş geliyor!..

Şimdi de - son zamanlarda geçim sıkıntısı çektiklerini her fırsatta etraflarına yaymaya ve ödeneklerine ufak da olsa, zam yaptırmaya çalışan - para sevmez milletvekillerinden Halis Bayramoğlu, Kadri Özek, Mehmet Göker ve Cahit Yılmaz koro halinde bir türkü okuyacaklar :

Koro :

Pahalılıkla açılıyor aranız
Göz göz oldu yürekteki yaramız,
Delik cepten aktı, gitti paramız,

Üçyüz lira kıdem zammı versinler!..
Versinler de bohçamızı dürsünler!..

Kılımlı diye altımıza çul serdik,
Sanmayın «menzili maksüt» a erdik!
Karma Komisyona önerge verdik,

Yolumuza ipek halı sersinler!..
300 lira kıdem zammı versinler!..

Kazık marka pavyonlarda fiatlar,
Akrobatlar naylon çenberden atlar,
Garson faturayı ikiye katlar,

Biz de iki katız, gelip görsünler,
Görsünler de kıdem zammı versinler!..

Haftanın son solisti Y.T.P. ses yıldızlarından Sâdık Perincek!..

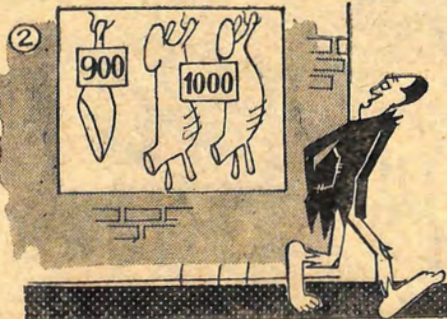
S. Perincek :

Karpuz kestik suyumuş,
Hasan Dinçer uyumuş,
Biz Ekrem'e güvendik,
Meğer o da toyumuş!

Şaştım şaştım o yârlen,
Helâlleştim o yârlen,
Baktı göz-kaş eyledi,
Ben anlaştım o yârlen!

Karpuz kestim yiyecek yok,
Derdin nedir diyen yok,
Af meyvesi dalında,
Koparıp ta soyan yok!

Bu haftaki programımız burada bitti.
Gelecek hafta tekrar buluşmak ümidi için
de hepinize mutlu günler... Hoşça kalın!..

Gazetelerden : «Sivashlı bir genç jilet ve cam kırıkları yiyor!»

İki!

Şişman, orta yaşlı bir kadın ayakkabı alıyordu. Öyle de müşkülpesentli ki, tezgâhtar bir saattir ne kadar ayakkabı varsa indir-miş, prova etmişti. En sonunda karar vermesi gerektiğini hisseden kadıncağz tezgâhtarın:

— Hangisini beğendiniz? sualine:

— İlkini, diye cevap verdi, ilk çıkardığınız bir çift maron ayak-kabı vardı ya, onları istiyorum!..

Tezgâhtar esefle başını salladı:

— Maaalesef hanımefendi, onu alamıyacaksınız. Zira o çifti ar-kadaşım satalı bir saat oluyor!

— Şu adam da olmasaydı susuzluktan halimiz haraptı!

Fark!

Sırtında yakası kürklü deri ceket, küt parmağında kaba bir yüzük, omuzunu elektrik di-reğine dayamış, çiklet çiğni-yordu...

Taksi penceresinden bir biç-kın seslendi:

— Ulan inek, geniş mi geti-

riyorsun?..

Çiklet çiğneyen deri ceketli, kaşlarını çatı:

— Ağzını topla... Hakaret e-demezsin bana!

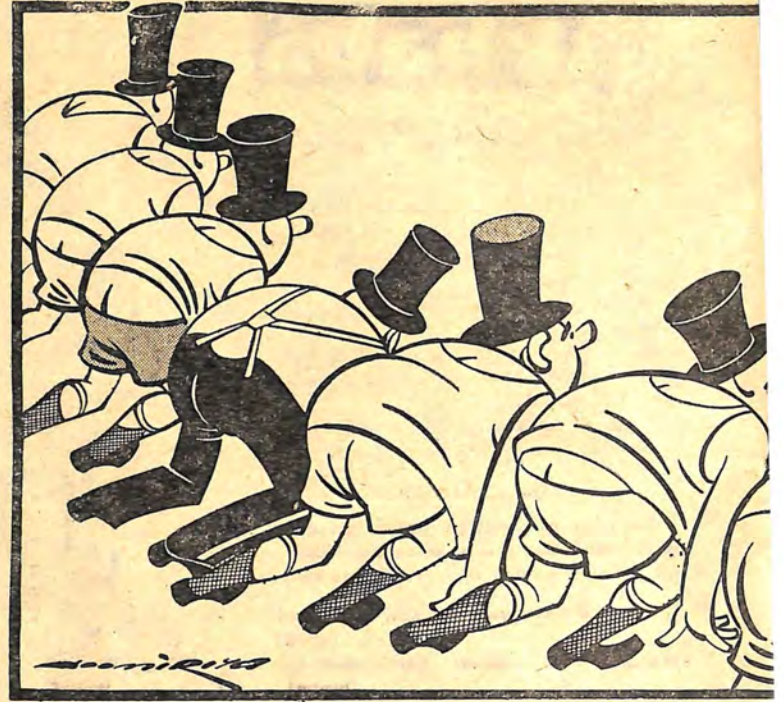
Şoför güldü:

— Sana etmiyorum be... İne-ge hakaret ediyorum!

— Affedersiniz bayım, elektrik idaresi ne tarafta?..

Bütün milletvekilleri Avrupa'ya

Avrupa

İşgüzarlık!

Menfaate verilen balolardan birinde para toplamağa çalışan yaşlı kadınlardan biri, bir ara balo başkanına yaklaştı ve gu-rurla:

— Çok memnunum dedi; şu köşedeki glyeceklerin hepsini sattım ve epey hasılat yaptım..

Balo başkanı gösterilen köşe-ye bakınca:

— Ne yaptın diye haykırdı, o-rası vestiyer

#

Muayene!

Yaşlı ve şişman kadın, yanın-da son derece güzel kıızı ile dok-tora gelmişti. Doktor genç kıza hitap ederek:

— Soyununuz! dedi.

O zaman annesi atıldı:

— Kızım değil, ben hasta-yım doktor!

Doktor bozmadı:

— Öyle mi? Çıkarın dilinizi öyleyse!..

Prote

Ayıp be!..

Utan be!..

Şiir yazılır mı bugün kadına?

Günlerce, haftalarca

Ağlanır, özlenir mi?

Öpeceksin gözlerinle bayılırca

Oynatacağın pistte fingir fir

Ça-ça yapacaksın sabahlara ka

Tepineceksin deli-dolu.

Koalisyonu gireceksin iğrenm

Ayıp be!..

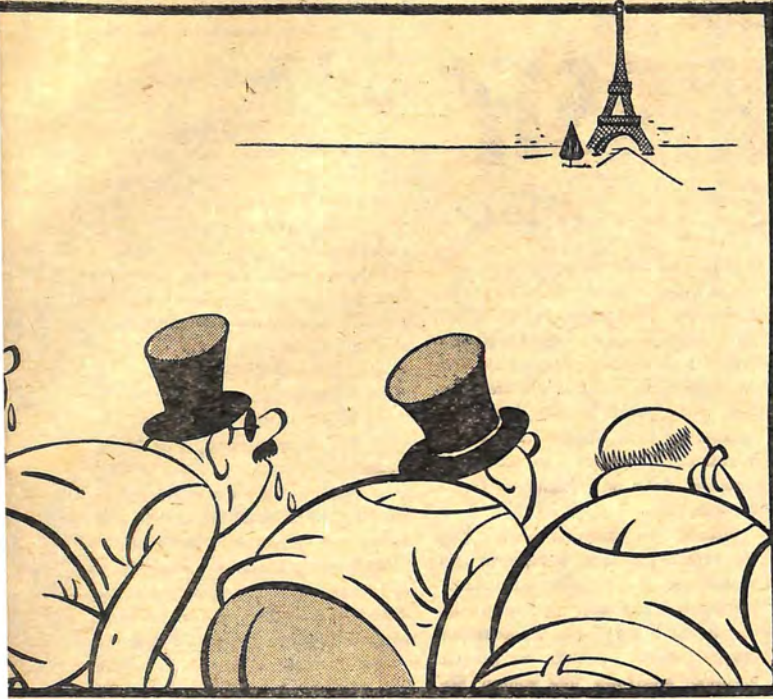
Utan be!..

Şiir yazılır mı bugün kadına?

Şem

YA

koşusu!

BELLİ

SİZ

Çay tehlikesi
Sol gözü morarmış bir adam, doktora başvurdu:

— Doktor; dedi, bana acayip bir şeyler oldu. Ne zaman canım çay içmek istese, çay bardağını ağzıma götürür götürmez sol gözüme bir yumruk yemiş gibi oluyorum, gözüm morarıyor. Çok tehlikeli bir hal mi bu acaba?

— Hayır, dedi doktor; yalnız bundan sonra çay içerken kaşığa önce bardaktan çıkartmayı akıl ederseniz, bir şeyiniz kalmaz.

Rekor!
Meşhur bir spor gazetesinde okunmuştur:

«Yüzme şampiyonlarından peter Gramger, iki saat otuz altı dakika su altında kalarak dünya rekorunu kırmıştır. Ünlü şampiyonun cenaze töreni yarın yapılacaktır!»

Geçmiş olsun

Zavallı feci bir otomobil kazası geçirmiş ve iki bacağı birden kesilmişti. Ameliyattan birkaç gün sonra kendisini ziyarete gelen arkadaşını, hemşire yoldan çevirdi:

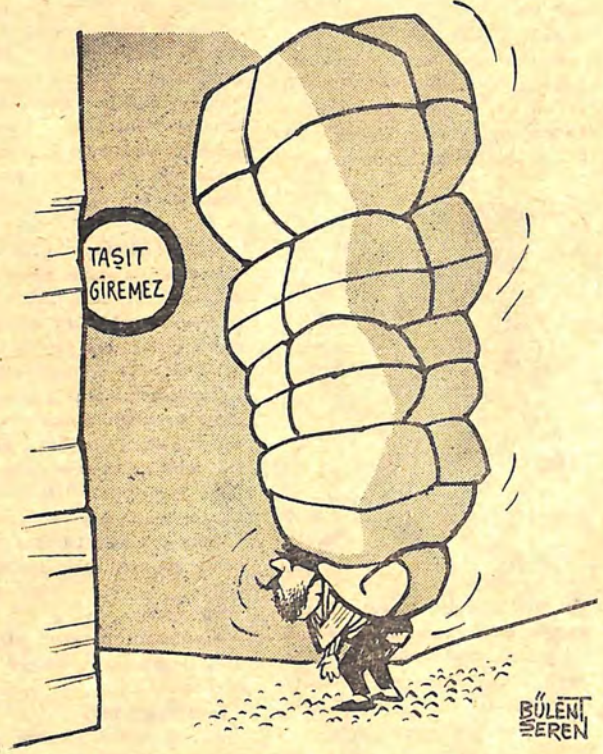
— Aman, konuşmanıza dikkat edin, dedi; iki bacağı da kesildiği için çok hassas ve alıngan oldu...

Ziyaretçi teminat verdi:

— Siz merak etmeyin! Ben bu işi çok iyi bilirim, vaktiyle propagandisttim.

İçeri girdi. Hastaya geniş bir tebessümle gülerek:

— Nasılsın azızın! dedi. Seni çok iyi gördüm; bir haftaya varmaz ayağa kalkarsın...

YAZISIZ

Kız kaçırma!

Oğlan, dalları pencereye sarkan bir ağaçtan, kızın yatak odasına girmiş, onu kucakladığı gibi bahçeye indirmişti.

Hemen oracıkta bekleyen bir otomobile atladılar ve doğrudan delikanlının villasına gittiler.

Genç âşık, şoföre sordu:

— Borcumuz?..

Şoför, gülümsiyerek şapkasını çıkardı:

— Borcunuz yok efendim...

Küçük hanımın babası daha önceden verdi!

YAZISIZ

MADAM Borini, hem genç, hem güzel, hem de en büyük felâketleri bile hiç sarsılmadan karşılayabilen cesur bir kadındı. Fakat dişliliği, cesaretinden daha da üstündü... Şayet, geçen seneki elbiselerinden biri kendisine dar gelecek olursa, göz yaşlarını tutması imkânsızdı. Ama, bugün için böyle bir endişesi yoktu Madam Borini'nin. Geçen senelerde yaptırdığı bütün elbiseleri, biçimli vücuduna bugün de tıpatıp oturuyordu... Ne yitiz, ne vücut ölçülerinde hiçbir değişiklik yoktu henüz.

Madam Borini'nin bugünkü endişesi bambaşkaydı... Seyahatten bu akşam döneceğini bildiren kocası, bu geç saate kadar gelmemişti hâlâ. «Acaba işlerini mi bittirememiş-

ti?» diye düşünen Madam Borini, aceleyle telefona sarıldı ve kocasının kaldığı otele telefon etti. Aldığı cevap, Mösyö Borini'nin bu öğlen, 12 treniyle eve hareket ettiği oldu.

İkinci telefonu Lyon garına etti... Oradan da trenin hiç rötor yapmadan, tam vaktinde geldiğini bildirdiler. Madam Borini az daha polise de telefon edecekti ama, nasıl olduysa bunun biraz saçma kaçacağını anladı da, vazgeçti son dakikada.

Herşeyi de ne kadar güzel hazırlamıştı halbuki... Masaya, rokfor peynirinden istakozu kadar, kocasının bütün sevdiği yemekleri dizmiş, bir şişe şampanyayı da soğutup hazır etmişti. Ama neye yarardı... Saat 10 olmuş, kocası hâlâ görünmemişti. Daha fazla dayanamayıp soyundu ve yaşlı gözlerle kendini yatağa attı. Hırsını, üzerinde «A» harfli işlemeli kocasının yastığından çıkarıyor, durmadan yumrukluyordu onu.

Kocasının ismi André idi. Kendi ismi ise Suzanne'di... Ama, bu bazan Suzie, bazan da Suzon oluyordu. Neşeli zamanlarında onu en çok Suzie diye çağırırdı kocası.

Madam Borini bir yandan bunları düşünürken, diğer yandan da ağlamasına devam ediyordu. Birden bire aklına, arkadaşısı Cécile geldi... Bundan beş sene evvel Cécil'in kocası da bir gün iş için seyahate çıkmış ve Cécile de tıpkı kendisi gibi kocasının dönüşünü beklemişti. Fakat üç gün sonra Cécile'in kocası bir mektupla, onu mesut edemediğini, ayrılmanın her ikisi için de

ALMAN MİZAHINDAN

KİBAR HIRSIZ

ÇEVİREN: Ergin Ortay

hayırlı olacağını bildirmiş ve bir daha da geri dönmemişti.

Tam üç sene Suzanne ile André, Cécile'i teselli etmeğe, ona kocasını unutturmağa çalışmışlardı. Fakat, Cécile'in her defasında kocasının kendisini terk edişinden bahsetmesi, en sonunda Suzanne ile André'nin sabrını taşımış, ondan sonra da bir daha görüşmemişlerdi.

Bunları hatırlayınca Suzanne kendini daha da yalnız hissetti ve birdenbire yatağından fırlayıp telefona doğru koştu... Bir zamanlar karagün dostluğunu yaptığı Cécile ile konuşup biraz dertleşecekti. Suzanne, aradan iki sene geçmesinden rağmen, numarayı unutmamıştı. Çevirip beklemeğe başladı... Fakat telefona bir erkek sesi cevap verince, biraz durakladı... Öyle ya, gecenin bu geç saatinde yalnız yaşayan bir kadının evindeki telefona bir erkek cevap verince, acılp sayılmaz mıydı?

Suzanne:

— «Madam Dessart'ı istiyorum...» dedi. Sesi biraz çekingen çıkmıştı ister istemez.

Telefondaki ses:

— «Bir dakika efendim, kim görüşmek istiyor?.. Ben Marcel Dessart...» deyince, Suzanne başka bir şey söylemeden telefonu hemen kapadı.

Demek Marcel dönmüştü... Üstelik, birkaç sene ortadan kaybolmak pek tabiiymiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi, telefonlara cevap bile veriyordu.

Suzanne kendi kendine, «Ama ben,

Cécile gibi öyle kolay yutulur lokma olmam... Şayet André de seneler sonra dönecek olursa, beni büyük bir firmanın başında görür... Ve ben de ona o zaman...» diye söylendi ama, sonunu bir türlü getiremedi. Çünkü zavallı Suzanne'in ticaret bir yana, daktilo ile yazı yazmaktan bile haberi yoktu. Şimdi kendini daha da yalnız ve bitkin hissediyordu.

Suzanne bu vaziyette odanın içinde sinirli adımlarla dolaşırken, ay-nadan bir gölge görür gibi oldu... Dönüp bakınca da, hiç tanımadığı bir adamla karşılaştı. Heyecandan herşeyi, hattâ dekolte bir gecelik giyinmiş olduğunu bile unutan Suzanne, yabancıya yaklaşıp:

— «Çabuk söyleyin ne oldu?.. Kocamın başına ne geldi?.. Şimdi nerede?..» diye bir sürü sual soruyor, bir yandan da adamı kollarından tutmuş sarsıyordu.

Sarsması o kadar şiddetli olmuştu ki, elinden birşey düşürdü adam... Eğilip düşen cismi yerden alınca da, Suzanne bunun bir tabanca olduğunu gördü. Ve ancak o zaman adamın başında bir kasket, çenesine kadar da uzanan bir kazak giyinmiş olduğunu farketti. Gendini toparlayıp birkaç adım geri çekildi ve kısaca:

— «Şimdi anladım... Siz hırsız-sınız!..» diyebildi.

Adam, hiç itiraz etmeden:

— «Evet, madam...» diye cevap verdi.

Suzanne kendini o kadar yalnız hissediyordu ki, konuşacak birini bulduğuna sevinerek devam etti:

— Tam da güntüni seçmişsiniz!..

—!?!

— Fakat şu tabancadan çekilmiyorum doğrusu...

— Merak etmeyin madam, dolu değildir.

— Peki bu mesleği neden seçtiniz? Sonra... Buraya nasıl girebildiniz?

Hırsız bu suale, bu da bir şey mi gibilerden dudak büküp:

— «Ne yapalım, başka birsey öğrenemedik» diye cevap verdi.

Suzanne, «Demek öyle, tıpkı benim gibi!..» diye içinden söylendi. Sonra birdenbire yarı çıplak olduğunu hatırlayıp yatak odasına koştu, sabahlığını giyip tekrar salona dönünce de sordu:

— Birşey yemek ister misiniz?

— Eh, fena olamaz... Yemek de yememiştim zaten.

— Ne, bu saate kadar yemek yemediniz mi?.. Hadî gelin öyle ise...

Evet evet, sizi davet ediyorum.

Çekingen adımlarla hırsız Suzanne'i takip etti. Yemek odasına geçtikleri zaman, bir müddet etrafına şüpheli şüpheli bakındı... Fakat, hazırlanmış masaya oturup da yemekleri görünce herşeyi unuttu... Büyük bir iştahla yemeğe başladı.

Mayonezli istakozdan iki defa almış, dört kadeh de şampanya içmişti. Suzanne, hırsızın son şampanyayı da yudumladığını görünce, sordu:

— Patatesli tavuk kızartmasından almayıcaak mısınız?..

— Bilmem ki, çok doydum... Ama, pek de güzel benziyor.

— Güzel olduğuna ben de eminim... Yemeklerin hepsini meşhur bir lokantadan aldım. Yemek pişirmesini pek beceremem de...

Bir tabak dolusu patatesli tavuğu da siliş süpüren hırsız, doydüğünü derin bir «ohhh» çekip belirttikten sonra, Mösyö André'nin purolarından bir tane yakıp koltuğuna rahatça yerleşti.

Bir aralık Suzanne:

— «Sizin meslek zor mudur?» diye sordu.

Çok yemenin rehabeti içinde koltuğa iyice gömülen hırsız:

— «Yok canım!..» diye kestirme bir cevap verdi.

— Yâni, kolay öğrenilir mi?

— Kabiliyetli biri çabucak öğrenir... Birkaç ufak denemeden sonra da alışkanlık haline gelir.

— Acaba ben çabuk öğrenir miyim?.. Öğrenirsem bunun karşılığı-mı size fazlasıyla öderim tabii...

— Bunu düşüncünüz... Ben şimdi size ilk evvelâ bu güzel yemekler için teşekkür etmek, sonra da asıl vazifemi yapmak... Yani bir şeyler alıp götürmek istiyorum.

— Ya müsaade etmeyip bağırır-sam!..

Suzanne'in bu cevabına hırsız, e-lindeki cobu göstererek:

— «Bunu unutuyorsunuz madam,» diye cevap verdi.

— «Çok acıtır mı bu?..»

— Eh, vuruşa göre değişir tabii... Hırsızın elinde salladığı coba korkuyla bakan Suzanne:

— Merak etme anneciğim, yerim çok rahat!..

— «Pekî ama, çok almayıcağıniza söz verin... Sonra, ilerde sizîn talebeniz de olacağım» dedi.

Kasketini çıkarıp, düşünceli düşünçeli kafasını kaşıyan hırsız sordu: — Siz ne kadar verebilirsiniz?

— Yanımda topu topu 500 frank var, bunu yarı yarıya paylaşırsınız...

Canı sıkıldığı belli oluyordu hırsızın... Nihayet:

— «Pekâlâ...» dedi, «Zaten bana o kadar iyi davrandınız ki, kabul etmememe imkân yok.»

— Öyleyse bir dakika bekleyin de, içerden paraları getireyim...

— Aman sakın kalleslik edip polise filân telefon etmeye kalkmayın!

— Bunu da nerden çıkardınız?... Sonra, bugüne bugün artık talebeniz sayılırsınız.

Suzanne, içerdeki odadan elinde paralarla dönünce, hırsızın aceleyle cebine bir şey attığını gördü ama, hiç orali olmadan:

— «İşte sizin hisseniz...» dedi. «Şimdi söyleyin bakalım, ilk derse ne zaman başlayacağız?» Hırsız:

— «Boş vakit bulur bulmaz...» diye kestirme bir cevap verdikten sonra, kasketini çıkardı, «Madam, size tekrar tekrar teşekkür ederim.» deyip kıbarca selâm verdi.. Tam kapıdan çıkarken de birşey hatırlamış gibi geri döndü ve:

— «Madam...» dedi, «Ben gittikten sonra merdivenin altındaki küçük odaya bir göz atıverin olmaz mı?»

Suzanne, başıyla pekî deyip kapıyı kapadı ve hırsızın cebinden usulca aldığını masa çakmağını tekrar yerine koyarken:

— «Hiç de o kadar zor değilmiş bu meslek...» diye kendî kendine söylendi.

Sonra birden, aklına hırsızın son sözleri geldi. Acaba neden aşağıdaki küçükodaya bakın demiştî hırsız?

Suzanne vakit kaybetmeden merakla merdivenleri indî ve çöp tenekelerinin bulunduğu küçük odanın kapısını açtı. Kapıyı açmasıyla çığlığı atması bir oldu Suzanne'ın. O daracık yerde André Borin'i ağzı tıkalı, elleri ayakları bağlı, iki büküm vaziyette durmuyor muydu!.. Üstelik başında da koskoca bir şiş görünüyordu. Suzanne iple-ri çöz-nce, kocası derin bir nefes alıp:

— «Yahu, en aşağı dört saat-tiler burada tıkalıyım...» diye söze başladı, «eve gelince aşağıdan sana selenmek istedim, fakat tam bu sırada beynimde birdenbire şimşekler çaktı... Bir müddet kendimden geçmişim. Sonra ayıldım ama, bu vaziyette ne yapabiliyordum? Sen işe, kocam acaba bu saate kadar nerede kaldı diyeceğine, eve misafir kabul ediyorsun. Hiç mi merak...»

Suzanne, burada kollarını kocasının boynuna doluyarak sözünü kesti:

— «Seni ne kadar merak ettiğimi bilmezsin... Ama doğrusu şu hırsız çok kıbarmış... Hem bana mesleğini öğretti, hem de senin nerede olduğunu söyledi... Ya bir de söyleseydi!..»

Ergin ORTAÇ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Karamela sevgilim!

Ev yanıyordu. İtfaiye canla başla çalışıp yangını söndürmeğe çalışıyordu. Birden ortaha tatlı bir karamelâ kokusu yayıldı. Bir adam deli gibi ortaya atıldı:

— Koşun, kurtarın karım ya-
nıyor

Biri sordu:

— Nerden anladınız karınızın
yandığını?

— Kokudan dedi adam; ka-
ramelâ kokusundan; karımın
şeker hastalığı vardı!..

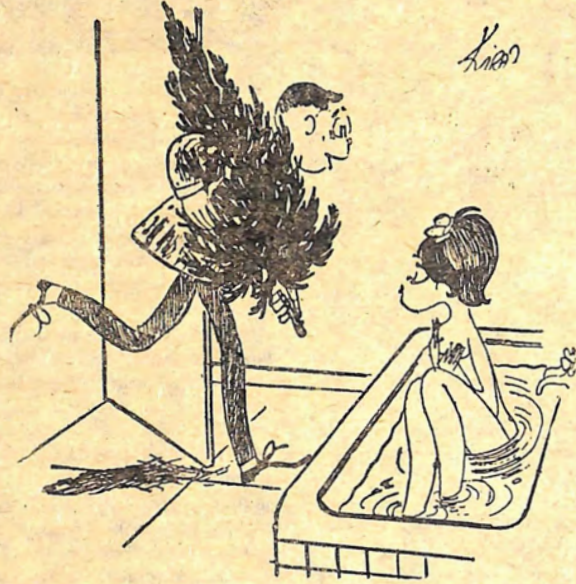
Kafes

Bir fino köpeği, kanarya ka-
fesinin yanından geçiyordu. Kuş
köpeğe seslendi:

— Köpek kardeş, sen ne ka-
dar mesutsun!

— Mesut mu? Nerden anla-
dın bunu kanarya kardeş?

— Senin sadece başının ucu-
nu kafese koymuşlar da!..

— Çiçekçi hemen suya koy dedi!..

Yeni Lugat

KÖTÜMSER : At yarışlarından evine dönmekte olan bir iyimsen.

TECRÜBE : Bütün saçlarınız döküldükten sonra ha-
yatın size hediye ettiği tarak

BEKÂR : İşine her gün başka bir istikametten gelen kimse...

VATANDAŞ : Vergi tahsilatı defterlerini tetkik eder-
ken millî marşı ıslıkla çalabilen kimse.

TATİL GÜNÜ : Tatil gününün ertesi gün.

**Kelimeleri yutmaktan, hiç bir zaman hazımsızlığa uğ-
ramadım.**

Winston CHURCHILL

**Ulaştırma işleri o kadar kötü gitmeğe başladı ki Misis-
sippi nehri bile haftada üç kere akıyor.**

Joe E. LEWIS

— Acaba onu mesut edecek mi dersin?..

Yataktaki ayaklar

Vakit hayli gecikmişti. Karı-
sını uyandırmamağa çalışarak
yavaşça yatağın içine girdi, fa-
kat girmesiyle bağırması bir
oldu:

— Bu ne rezalet; yataкта üç
kişiyiz demek sen beni aldatı-
yordun ha?

— Deli misin kocacığım, yata-
ktan sen ve ben varız!

— Nasıl olur? Tam altı tane
ayak saydım yorganın altında..

— Yanlıyorsun Pierre Kalk
yataktan ve ayakları doğru dü-
rüst say...

Karısını itham etmeden önce
işli iyice tetkik etmek isteyen
koca, söyleneni yaptı:

— Bir, iki, üç, dört! Hakhsın
karıcığım, özür dilerim...

Ve yatağa girip uyudu.

Piyanist!

Teksasta meşhur «salon» lar-
dan biri... Hepsi birbirinden be-
lâhî kovboylar tezgâhta içki
içiyorlar. Bir köşede bir piyano,
kendi halinde bir piyanist eski
püşkü bazı melodileri tıngırda-
tıyor. Piyanonun üzerine şöyle
bir pankart konmuş: «Piyanis-
te ateş etmeyiniz; o piyano çal-
maktan başka şey bilmez». Der-
ken, günlerden bir gün, epey
ara verdikten sonra bu «saloon»
a uğrayan kovboy Jim, piyanis-
til yerinde göremeyince barme-
ne sordu:

— Piyanist ne oldu?

— Sormayın, dedi barmen,
sizlere ömür! Geçen gün oku-
ma yazma bilmeyen bir Ne-
vada'lı gelmişti de..

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 61 —

Molla bey, gene beşer beşer, yirmi lira daha saydı.

— Bu etti kırk! Allaha şükür kesemizin dibi yalınkat değildir. Evvelallah, kırk daha, seksen daha, yüz altmış... diye tutturmuş giderken sokakta, tam kapımızın önünde, müthiş bir nâra.

Hepimizde şafak attı.

Sanki, yanı başımıza bir yıldırım düşmüş te kendimizi kaybetmişiz, dona kalmışız. Ne ağzımızdan bir lâf çıkıyor, ne yerimizden kıpırdayabiliyoruz... Ne bir adım ileri, ne bir adım geri hareket edebiliyoruz. Nefeslerimiz bile durmuş, soluğumuz bile çıkmıyor.

Köşlü desek, bu biçim köşlü narası olmaz; hem, köşlü kalabalık yerlere gider; Allahın dağında, banyırında köşklü ne arıyor?

Bekçi desek, bu tarzda bekçi bağırması duyulmamış şey. Bekçi sesini çok çocuk bile anlar.

Geçici bir sarhoş desek sarhoşun narası yayık yayık, çatlak çatlak çıkar.

Topaçta bet beniz gitmişti; enişte yutkunmağa başlamıştı; Kanarya kalbini bastırıyor, ben duvara dayanıyordum.

Bir nara daha çınladı:

— Mori kimmiş bakayım bu cenabet evde keyif çatan pırasa kabadayısı?.. Mahalleyi, sözüm ona, Kömürücü sokağına çeviren mahallebici beyi?.. Mori biz burada bostan korkuluğu muyuz yoksam çingene hergelesi mi?.. Şevketli padişah babamızın soyesinde efendim, kimseye metelik vermeyiz; vururuz, yakarız, keseriz!.. Bir ağırla bir kısrak muhabbet edecek diye namusumuzu mu feda edeceğiz?... Şimdi Karadağ piştovunu çekip kapıya dayanayım mı?.. Arnavut saldırmalarına aşıp pis kanınızı akıtayım mı?

Arka arkaya, altı el silâh gürledi.

Kanarya, hemen kendini yere atarak:

— Çocuklar, şimdi bittik, mahvolduk; köşemizdeki saray tüfekçisi bastı. Çabuk yere yatınız!.. der demez lâmbayı üfledi.

Molla bey, denize atlar gibi, başaşağı, kendini yere atmış, enişte, fındık faresi gibi, kapı aralığında dışarı kaçmıştı. Kanarya:

— Aman yavrum, dişini sık, kendini kaybetme; kapımız horoz işi, gayret edip arkasına eşya yığalım! derken tıkaandı mı nedir, gözlerini kapayıp olduğu yere yayılakaldı.

Kendimi sofaya attım. Şangır şungur, yatak odamın camlarının aşağı indiğini, Agavninin ciyak ciyak feryadını duyunca, bayılmışım.

Ayıldığım vakit, Kanarya, göğsümdeki yaş bezi değiştiriyor, kolonya ile şakaklarını, bileklerini oğuyor, burnuma lokman ruhu koklatıyordu.

— Artık ayıl, kendine gel, belâyı savdık! diyordu.

Gözüm kapıya ilişti. Misafir odasındaki çifte kanape, değirmi masa, kocaman koltuklar, sofadaki portmanto, köşe dolabı, hasır sandalyalar, Agavninin odasındaki ot minder, selvi sandık, mutfaktaki tel dolap, büyük maltız... hepsi kapının arkasına yığılmış.

Ayşe hanım, vücudumu oğarken:

— Yüreğini hiç oynatma, diyordu, herif defolup gitti; Topaç ta evini boyladı; biz bizyiz. İstersen bütün mahalleli gelsin, her tarafı arasın.

Lâkin en şayanı hayret cihet, eniştenin kurnazlığı, becerikliliği, kuvveti...

Hepimiz külçe kesilmişken, hiç tetiğini bozmadan, kapının arkası-

na eşya yığınayı nasıl da akıl etmiş?.. Maşa kadar adam, bu kadar yükü nasıl kaldırıp taşımış?.. Kale duvarı gibi, hepsini üstüste nasıl istif etmiş?..

19 Temmuz

Enişteden maada, bütün evce perişanım. Yatak döşek yatıyoruz. Molla beyin köşe penceresinin pancurları kapalı...

Enişte, erkenden Molla beye gitmiş; şu satırları yazdığım dakikaya kadar gözükmedi.

Zannıma kalırsa, herhalde bugün İstanbul'a indiler. Müsahip Nutki ağa veya mabeynci Nabi bey vasıtasile, akşamki rezili, sertüfekçi paşaya şikâyet ettiler.

Molla beyle enişte, Yıldıza boşu boşuna gitmişler; çünkü ne müsahip Nutki ağayı, ne de mabeynci Nabi beyi bulabilmişler.

Güya müsahip Nutki ağa akşama kadar huzurdan çıkınıyacaktı. Nabi bey de konağında hasta yatırmış.

Hepsi yalan... Topaç'ı kapıdan mı çevirdiler, koğmadan beter mi ettiler nedir, kuyruğuna baka baka döndü.

Bugün yarın gene Yıldıza gideceğiz, sertüfekçi paşaya, herifi söyle pataklatacağız, böyle kötekleteceğiz lâfı hiç yok.

20 Temmuz

Bu sabah, Agavniyi çarşıya gön-

dermeğe kandırıncaı kadar akla kararı seçtik.

Zavallının hali bizlerden berbat. Başında çatki, elinde limon, dili dolaşa dolaşa:

— Hepinizden ileri kerte kötümüş, temeli kökünden oynanmış benim. Tam tertip afacan (yani hafakan) illetine uğrayan ben oldum. Bu gidiş böyle giderse, yarın öbür gün tepemin ortasından kuyruk sokumuma damla incek, zartadak öteki dünyaya azimet edeceğim! diyor, iki kolunu çaprazvârı açıp kapı kanatlarını sımsıkı yakalamış;

— Başıma balıyoz vurup dört bölük edin, gövdeyi kaynar suda istakoz gibi haşlayın, boğazımdan aşağı on paralık sıçanotu akıtın da bu işi yapmayın; beni gebertin de dışarıya salmayın!.. diye yerlere yatıyor.

Ayşe hanım, allem edip, kalem edip, nihayet razı etti; eline zembili verip çarşıya yolladı.

Agavni, ağzı bir karış açık, şaşkın şapalak, ellerini dizlerine vura vura, (mega asfas!) diyerek öyle bir geliş geiyor ki...

— Ka kırkına gelmeden bir yaşıma daha oturdum, görülmemiş bir panorama müşahade ettim... Ka elim ayağım Keşişdağı gibi buz tuttu, her tarafıma kazık gibi dikenler giriyor! diyerek sandalya üstüne kendini attı.

— Zo hâlâ uykudasınız, olandan bitenden haberiniz yok! diyor. Topaçtır, topuzdur, ne âlâmettir, şimcik kıyakına hapi yuttu, daniskasını da bize yutturdu. Bundan böyle bu mahallede oturacağımıza deniz kenarına göç edelim de kumda oynayalım!..

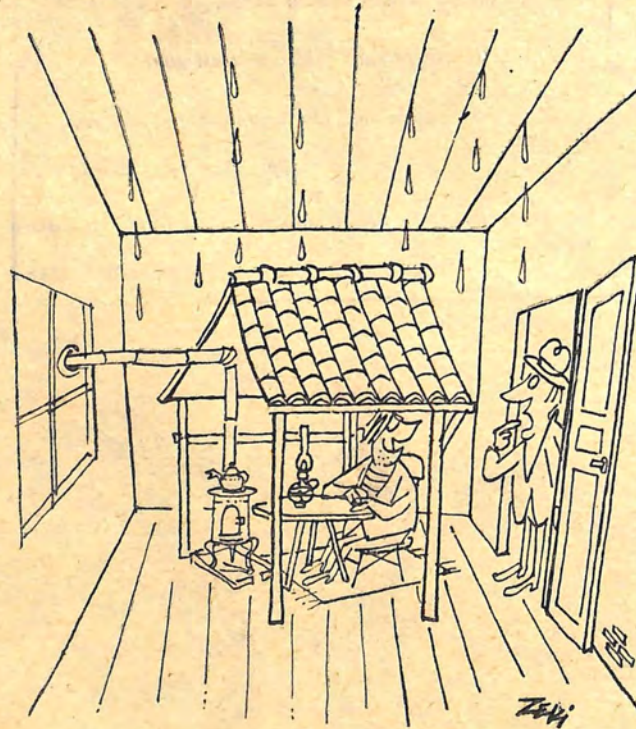
Agavni çarşıya giderken, uzaktan kimse kolluyor mu diye etrafına bakına bakına yürüyormuş. Ne görsün?

Molla beyin kapısına, boylu boyunca, bir âla pislik sıvanmış; yanına koskoca bir kalyon resmi yapılmış; kalyonun üstüne de çifte boynuz kondurulmuş.

Kanarya tutturdu mu:

— Gördünüz mü adamcağızın başına gelenleri şimdi?.. Selâmünaleyküm der demez, mahallede namusunun bir paralık olduğuna mı yansın? Sofu suleha babasına, kurum-yoz damadına, burun! Şani paşaya karşı rezil ve rüsva olcılığına mı dövsün? Yoksa işin yukarıya ak-sedip Mabeynlerde dallanıp budaklanmasına mı?..

(Devamı var)

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

cizen

BÜLENT
SEREN

51
ARHOS OLAN
ALFRED, FRE-
DERİKİ DE BİR
GÜZEL TERSLE-
DİKTEN SONRA, MİŞE-
SİNİ BASTIRMAK İÇİN
ORTALIKTA NE BUL-
DUYSA TIKINMAYA
BAŞLAMIŞTI...

ONUN BU HA-
LİNE HERKES KAHKA-
HAYLA GÜLÜYORDU!

— 74 —

Ronnie genç kıza telefon etmeğe karar vererek, gözleriyle etrafta bir kulübe veya telefon edebileceği bir mağaza aradı. Fakat böyle bir şey yoktu. Telefon araya araya bir hayli yürüdü, fakat iyice yorulmuştu. April'e telefon etmekten vazgeçerek oteline döndü. Duş yaptı ve iç çamaşırlarıyla yatağına uzandı. Beşe on vardı... Sonra birdenbire kıızı aramağa ve onu akşam yemeğine davet etmeğe karar verdi. Bir taraftan da, «İnşallah gudubetin biri değildir.» diye düşünüyordu. «Her zaman görmek istediğim bu şehirde ilk akşam yemeğini bir ucube ile yemek istemem.»

April Morrison, «Bu akşam boşum.» dedi. «Fakat sadece kokteyl saatinde... İsterseniz büronun önünde beş buçukta buluşalım.»

Ronnie Woods kızın sesine bayılmıştı. Bu câzibeli, hafifçe boğuk bir sesi. April konuşurken kulağına fısıldıyordu sanki. Kekelememeğe çalışarak, «Olur.» diye cevap verdi. «Sırtımda açık gri bir elbise olacak.»

April güldü. «Benim de öyle. Biraz sonra görüşürüz.»

Ronnie New York'da bir kızın yemekten önce kokteyl için nereye götürüleceğini bilmiyordu... «April herhalde bilir...» Genç kız tam New Yorklular gibi konuşmuştu. «Boşum... Sadece kokteyl için...» Böylece de daha iyiydi. O da tam mânâsıyla New Yorklulara benzeyen bir kızla ahabalık etmek istiyordu.

Hayalinde April Morrison'u candlermağa başlamıştı bile. Kızın bir ucube olmadığında da emindi.

Ronnie April'in kendisini Atlas heykelinin önünde beklediğini gördü. Genç kızın saçları hafif akşam rüzgârında uçuşuyordu. Altın gibiydi bu saçlar. Altın gibi, kısa ve parlak... Sırtında da hakikaten gri bir elbise vardı. Vücudünün nefis hatlarını tamamiyle ortaya kovan ince, ipek bir tayyör. Ya yüzü?... Harikulâdeydi bu yüz. Genç kız onun yaklaştığını görünce gülümsedi.

Ronnie, «April?» dedi.

— «Merhaba, Ronnie.»

Genç adam kekelememeğe başlamıştı. «Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum... Bu akşam boş olmanıza da...»

April parmaklarını hafifçe onun koluna koydu. «Yağmur yağacak, onun için hemen bir yere gidelim. Burada sevdiğiniz bir yer var mı?»

— «Benim mi?... Hayır... Hayır... Ben... Bunu size bırakmak daha doğru...»

— «O halde Barberry Room'a bakalım.»

Koşmağa başladılar. Kokteyl salonunun kapısına vardıkları zaman, nefes nefese kalmışlardı, birbirlerine bakarak güldüler. Yağmur da başlamıştı... Ronnie camlı kapıyı iterek açtı. «Vay, vay... Burası karlanık.»

— «Alışsınız.»

— «Ne... ne içmek istersiniz?»

— «Votka Martini... Zeytinli...»

Ronnie dikkatle garsona tekrarladı. «Votka Martini... Zeytinli... İki tane.»

April, «New York'a gelişi çok oldu mu?» diye sordu.

— «Bugün geldim.»

— «Neler gördünüz bakalım?»

Ronnie, «Otuz kilometre yürüdüm.» dedi. «Daha doğrusu... Şimdi öyle hissediyorum.»

April güldü. «Siz de hakikaten meraklıymışsınız.»

Ronnie, «Evet.» diye itiraf etti.

April, «New York'a ilk geldiğim zamanlarda ben de öyleydim.» dedi. «Kilometrelerce yürür, üstelik kaybolurdum da. Siz kayboldunuz mu?»

Ronni, «Kaybolsam bile herhalde pek farkına varmayacağım.» dedi. Birbirlerine bakarak güldüler.

April içki kadehini kaldırdı. «Hoş geldiniz!»

— «Mersi.»

— «İnşallah tatiliniz çok hoş geçer.»

Ronni, «Çok hoş geçmeğe başladı bile.» diye cevap verdi.

April, «Bana kendinizden bahset-seniz.» dedi. «Ne iş yapıyorsunuz?»

— «Babamın yanında çalışacağım. Emlâkçidir o. Ben askerlikten yeni döndüm.»

— «Korede miydiniz?»

— «Hayır, Almanya'da.»

— «Sahi mi? Ben Avrupa'ya hiç gitmedim.»

— «İznimde tayyareyle Roma'ya gittim. Harikulâde bir yer. Çok güzel bir şehir. Fakat Paris'i göremedim.»

— «Belki günün birinde tekrar Avrupa'ya gidersiniz.»

Ronnie, «Bunu isterim doğrusu.» dedi. «Tam balayı geçirilecek bir yer.»

Genç adam yanıyordu muydu, yoksa April'in gözleri hakikaten mi yarılmıştı? Genç kız ağlayacak gibiydi. Sonra Ronnie'ye tebessüm ederek neşeli bir sesle; «Bir içki daha içebilir miyim?» diye sordu.

— «Tabii... Garson... İki... Votka Martini... Lütfen.»

April, «Votka Martiniyi, asıl Martiniye tercih ediyorum.» dedi. «O cin tadı hiç hoşuma gitmiyor. Bir zamanlar cin severdim. Fakat bir gece cin yüzünden müthiş sarhoş oldum. Şimdi cini ağzıma koymuyorum.»

Ronnie başını salladı. «Sarhoş olacak kadar içki içmemelisiniz. Daha dikkatli davranmanız lazım.»

— «Tıpkı babam gibi konuşuyorsunuz.»

— «Affedersiniz.»

April gülmüştü. «Zararı yok. Kızların çoğu bir erkeğin kendileriyle bu şekilde alâkadar olmasından hoşlanırlar.» Martiniden bir yudum alarak kadehin üstünden genç adama baktı. «Bu benim de hoşuma gider. İşin doğrusu, ben kendime bakmamı pek bilmiyorum.»

Ronnie, «Bu doğru değil.» dedi. «Kendinize bakmanız lazım.» Genç adam onu Atlas heykelinin önünde ilk gördüğü zaman, «İşte hakikî bir New York'lu.» diye düşünmüştü.

«Şık, uzun bacaklı, çok güzel ve a-

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

lımlı.. Fakat şimdi April onda yaramaz bir kız çocuğu tesiri bırakmaktaydı. Bu da nedense Ronnie'nin daha çok hoşuna gitti. «Bu akşam fazla içmenize mâni olacağım.. Keşke birlikte yemek yiyebilseydik.»

— «Belki yiyebiliriz.»

— «Nereye gitmek istediğinizi bana söyleyin. Ben New York'u bilmiyorum.»

— «Hoş bir şey olur bu.»

Ronnie sordu. «Size... kendimden bahsetmemi istiyor musunuz... Daha başka şeyler anlatabilirim mi?»

Genç kız alâkayla, «Hakikaten anlatın.» dedi. «Neler yaptığımızı, neler düşündüğünüzü...»

— «Hımm... Bir zamanlar aktör olmağı isterdim. Hatta askerliğim bittikten sonra, Tiyatro mektebine vazılacaktım. Sonra kendi kendimi bu sevdadan vazgeçirdim. Aktör olabilmek için insanın kendi kendine inanması, kendi kendisini satması lazım. Ben kendimi değil, ancak emlak satabileceğimi anladım.»

— «Ne garin! Ben de artist olma-yı istemiştım. Zaten New York'a da bunun için geldim.»

— «Sahi mi?»

— «Fakat buraya geldikten bir müddet sonra bundan vazgeçtim. Şimdi neşriyat işindeyim, bu da bir sanat.»

— «Herhalde işiniz çok enteresan.»

— «Öyle... Hem de çok eğlenceli.»

Ronnie, «Mühim olanı da bu.» dedi. «İnsanın hoşlandığı işi yapması...»

— «Siz emlak satmaktan hoşlanıyor musunuz?»

— «Henüz bilmiyorum. Eğer hoşlanmazsam veya beceremezsem, o zaman kendime başka iş arıyacağım.»

A-ril, «Cok cesursunuz.» diye gülmüştü. «Gençlerin ekserisi bir işe girer, sevmedikleri halde, korktukları için o işten de ayrılmazlar.»

— «Tabii o işten o işe geçmeği de istemem. Serseri olmağa niyetim yok. Fakat henüz gencim, beğendiğim işi arıyabilirim.»

— «Kaç yaşındasınız?»

Ronnie, «Yirmi dört.» dedi.

— «Hakikaten çok gençsiniz.»

— «Neden? Siz kaç yaşındasınız ki?»

April, «Yirmi üç.» diye cevap verdi.

Ronnie bir kahkaha attı. «Sanki çok yaşlıymışsınız gibi konuşuyorsunuz.»

Genç kız hafifçe, «Bazan kendimi çok yaşlı hissediyorum.» dedi.

— «Ne olur, bu akşam beraber yemek yiyelim.»

April başını salladı. «O zaman birlikte çıkacağım arkadaşla telefon etmem lazım.»

— «Eder misiniz?.. Bunu yapar mısınız?»

Genç kız, «Evet.» dedi.

Ronnie elini cebine soktu. «İşte telefon için on sent.»

— «Buna lüzum yok. Garson telefonu masaya getirir.»

Ronnie, «Aman Yarabbi!» diye düşündü. «Ben bunu sadece filmlerde yaptıklarını zannederdim.. Garson gelerek telefonu masaya bıraktı, kordonu prize taktı. April ahizeyi alarak numarayı çevirdi. Sonra birdenbire, telefonu kapıyarak:

— «Size bir şey soracağım.» dedi.

— «Buyurun.»

— «Yalnız mısınız?»

Ronnie, «Yalnız mı?» dedi. «Neden sordunuz?»

April, «Bilmem ki.» diye mırıldandı. «Bu New York'da ilk akşamınız. Belki kendinizi yalnız hissediyorsunuzdur diye düşündüm.»

Ronnie ağır ağır cevap verdi. «Galiba yalnızım... Fakat bunu düşünmemiştim. Yalnız şunu biliyorum: Bu akşam benimle yemek yemezseniz, kendimi hakikaten yalnız hissedeceğim.»

April, «İşte ben de bunu öğrenmek istiyordum.» diyerek telefonu açtı ve numarayı çevirdi. Karşısındaki cevap vermesini beklerken de dönerek Ronnie'ye tebessüm etti.

★

26

GREGG

Ekim ortalarında, soğuk bir kış akşamı, Gregg Adams, David Walter Savage'in odasında, genç adamın esyalarını karıştırıp duruyordu. Gayet sessiz ve sinsi hareket ediyor, telâşından âdetâ elleri birbirine dolayıyordu. David duş yapıyordu. Genç kız su sesini duyduğu müddetçe onun dolaplarını rahatça araştırabileceğinden emindi. Böyle çirkin bir şeyi neden yapıyordunuz? Bunu Gregg kendisi de bilmiyordu. Sadece David banyoya geçip onu odada yalnız bırakınca, içinden «elen bu dayanılmaz arzuya uyuvermiştı. Ne bulacaktı? Bundan da haberi yoktu Gregg'in. Fakat David uzun zamandanberi genç kız için bir esrardan ibaretti, onun için gizli şeylerini, mektuplarını, resimlerini bulduğu takdirde sevgilisini daha iyi anlayacağına inanıyordu. Gregg, zaman zaman David'in de alelâde bir erkek olduğunu, hayatında hiç bir esrar bulunmadığını, bütün bunların kendi hayatının mahsulleri olduğunu da düşünmemiş değildi. Fakat sonradan bu fikirden vazgeçmişti. Hayat bu kadar basit değildi. Aradığı cevap da muhakkak ki, genç adamın çekmecelerinden birinin içersindeydi.

Orta çekmenin en dibinde, temiz beyaz gömleklerin altında bir kaç zarf buldu. Bunlar oraya saklanmaktan ziyade, söyle konulmuş gibiydi. Evet, bu sinsi değil de daha ziyade dağınıkça bir adamın yapacağı bir hareketti. Gregg bir an durup dinledi, banyodan hâlâ su sesi gelmekteydi. Genç kız zarflardan birini açtı.

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

TURHAN
SELÇUK

KUÇEROYA
KARŞI

20

OSMANO, KÖYÜN PEHLİVANI KARA
İBOYU KAVRAYIP, HAVALANDIRIR..

YANLIŞ MESLEK SEÇ-
MİŞİM. BEN PEHLİ-
VAN OLMALIYMIŞIM.

BUNDAN DAHA KUWETLİSİ
OLAMAZ.

OSMANO KÖYLÜLERİN DEHŞETLE AÇILAN GÖZLERİ ÖNÜNDE DEV
GÖVDELİ KARA İBOYU KOLLARI ÜZERİNDE KALDIRDI ...

KUÇEROYU UĞRAŞTIRACAK KADAR
GÜÇLÜ BİR ADAM. İŞİN SONUNU
MERAK ETMEĞE BAŞLADIM.

RAKİBİNİN BASUCUNA
DİKİLEN KOMİSER
ETRAFA GÖZ GEZ-
DİRİR. KUÇERONUN
DOSTUYLA BİR AN
BAKISLARI BİRLE-
ŞİR, OSMANO TE-
BESSÜM EDER.
FADİK SIRTINI DO-
NEREK MEYDANDAN
UZAKLAŞIR...

OLACAK BU İŞ...

HEY GİDİ HEY... ANALAR NELER DOĞURUYOR!
YAŞA OSMAN ABİ.

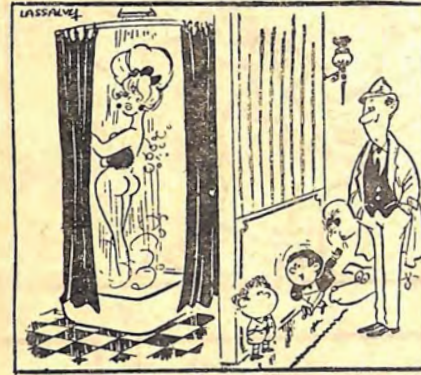
dünya KARİKATÜRLERİ

-BİZİM KOMŞUNUN KOCASI SOBA KURAR, MUSLUK-
LARI TAMİR EDER, SÖKÜK DİKER, ÜTÜ YAPAR, RAD
YO, GAZOCAĞI, ÇAMASIR MAKİNESİ BOZULURSA
DÜZELTİR... KUZUM SENİN PROFESÖRLÜĞÜN NE
İŞE YARAR ?..

-EĞER MAAŞLARIMIZI ARTTIRMAZSANIZ
BÜTÜN MEMURLARINIZI BENİM KI-
LIĞIMDA GÖRECEKSİNİZ!

-BABAMI DA ÇAĞIRDIM.. ABLANI
TANIMAK İSTİYORDU !..

-BU PASTAYI YAPMAK ÇOK KOLAY:
SEN BİRAZ YAĞ, UN, ŞEKER BUL, YU-
MURTASI BENDEN!..

-BANA BAK, HER YEMekten SONRA KARBONAT YUTACAK-
SAN PENCEREDEN UZAK BİR YERE OTUR !

1963 YILINDA

**APARTMAN
DAİRELERİ
ve
ZENGİN PARA
İKRAMİYELERİ**

AKBANK

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya ayrı bir kur'a numarası

Ak. 39

Yurdun ve Dünyanın

Dört Bucağında

Reklâmlarınız için

En Geniş Reklâmcılık Örgütü

Basın ilân Kurumu

Genel Müdürlük

**Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No: 1
İstanbul**

Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

Şubeler :

Dış Muhabirler

Istanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A. B. D.
Almanya (Federal)
Almanya (Demokratik)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pâkistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Basın - 586 - 40

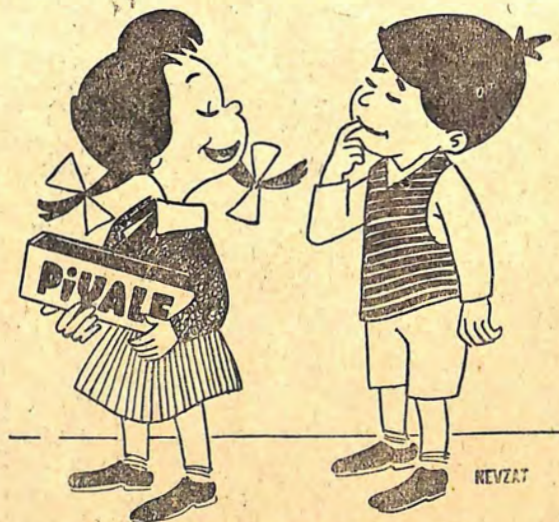
'Terylene'

BOZKURT

Ak. 41

- DAVE TİNE TEŞEKKÜR EDERİM.
BU GÜN BİZDE **PİVALE** PİŞECEK!..

PİVALE
Adı..Ağız Tadı...

Ak. 42

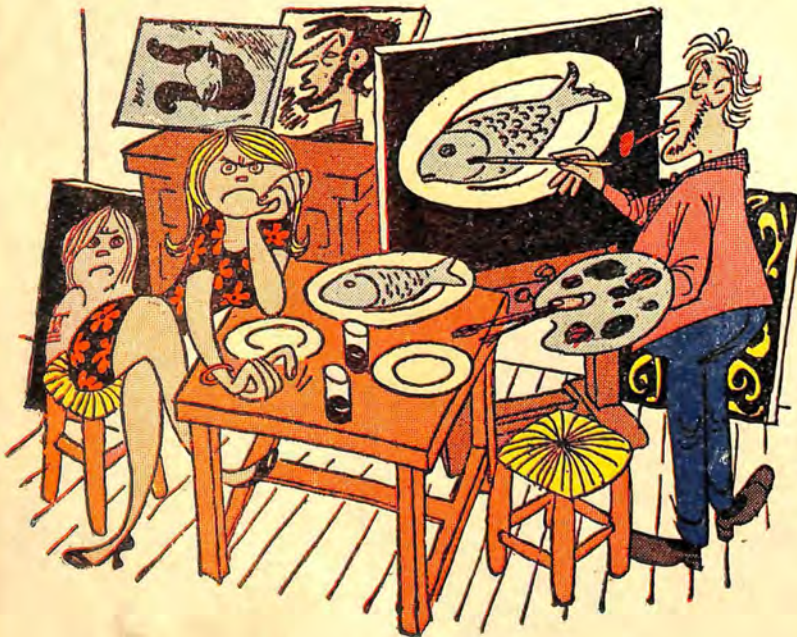
AKHaha

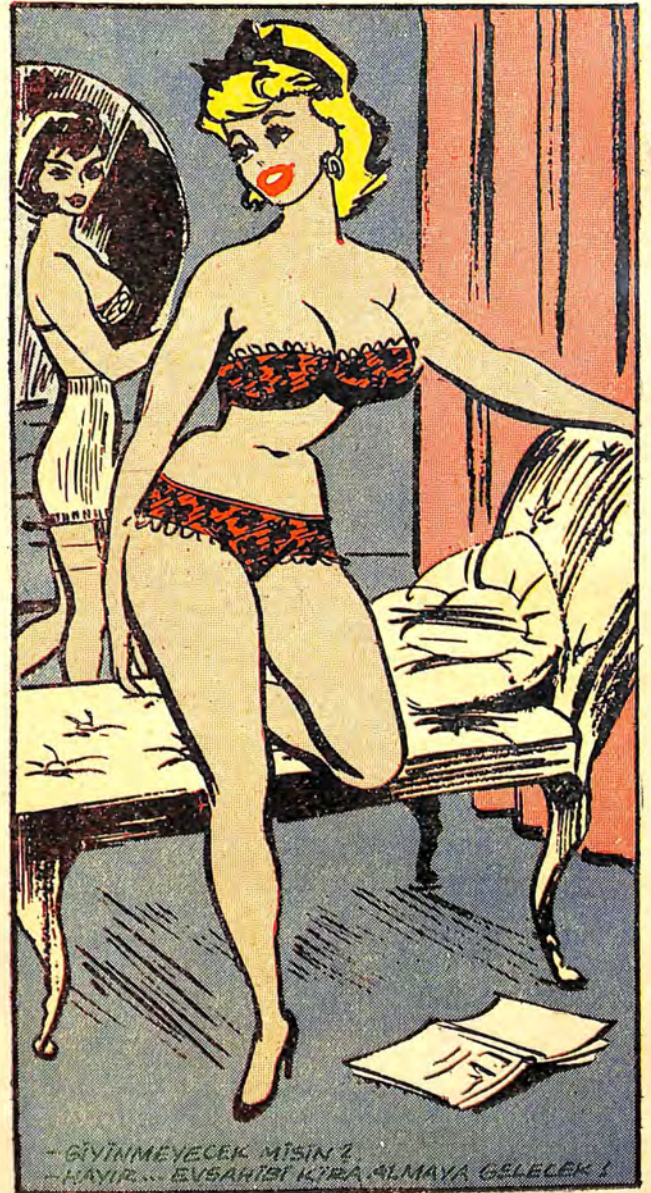
- NEREYE KARICIĞIM ?..
- EVLENMEMİŞİN YILDÖNÜMÜNÜ KUTLAMAYA !

- NASIL, AYAKLARIN ISINDI MI ?..
- EVET, AMA ELLERİM ÜŞÜYOR : CÜZDA.VINI BULAMADIM !

- ÇABUK OL AYOL, ŞU BALIĞI KIZARTIP YİYELİM ARTIK !..

- GİYİNMEYECEK MİSİN ?..
- HAYIR... EVSARİBİ KİRA ALMAYA GELECEK !